Weest Paraat

REDACTEUR JAN SCHAAP

Redactie: Reinkenstraat 14a
Administratie: Alexanderstraat 20
Den Haag

JAARGANG 24 – No. 10 NOVEMBER 1938

UIT HET

Nationaal Hoofdkwartier

Het woord van H.M. de Koningin

De meeste leiders hebben zonder twijfel de oproep gelezen die H.M. de Koningin, onze Koninklijke Beschermvrouwe, tot Haar onderdanen richtte; een oproep, die ook in padvinderskringen weerklank heeft gevonden en daarom in „Weest Paraat" wordt opgenomen.

„Met instemming nam Ik kennis ook van het vervolg van den oproep voor morele en geestelijke herbewapening.

„Nu de beklemmende dagen achter ons liggen, waarin het dreigend gevaar ons zo duidelijk voor ogen stond, nu voor het ogenblik de mogelijkheid van de algehele vernietiging onzer beschaving is afgewend, is het een verheffende gedachte ons allen vervuld te weten van dezelfde wens: de zegen van de vrede te bewaren:

Die begeerte naar vrede vormt een band tussen alle volken. Toch is deze, gepaard aan de versteviging onzer weermacht, nog niet genoeg — wil die vrede duurzaam zijn, zo moet hij gedragen worden door de gedachte, gegrondvest in de oproep.

Allen zonder onderscheid kunnen wij persoonlijk bijdragen tot de groei en de ontplooiïng van die gedachte, door van heler harte mede te werken tot de morele en geestelijke herbewapening, die innerlijke drang, welke ook uitwendige ommekeer te weeg brengt en tot gevolg heeft, dat eerlijkheid, vertrouwen en liefde richtsnoer worden tussen personen en volken.

Behoef ik U te verzekeren, dat hoe dieper onze overtuiging is en hoe meer ons eigen leven zelf die uitdraagt en verder geeft in eigen kring en daarbuiten, des te groter de kans wordt op het verwezenlijken van een betere toekomst.

Wie de tekenen des tijds begrijpt, weet dat thans van ons gevraagd wordt een daad van vertrouwen, van zelfopoffering en zedelijke moed, en van geloof.

WILHELMINA."

Toen de Nationale Padvindersraad van de inhoud van deze oproep kennis nam,

is namens de Raad aan H.M. de Koningin het navolgend schrijven gericht:

> De leden van de Nationale Padvindersraad, vertegenwoordigende „De Nederlandsche Padvinders", „De Katholieke Verkenners", „De Nederlandsche Christelijke Vereeniging van Padvinders", „De Padvindersvereeniging Nederland" brengen eerbiedig te Uwer Majesteit kennis, dat zij en de verenigingen, die zij vertegenwoordigen, dankbaar voor Uwe Majesteit woord van instemming met de oproep tot morele en geestelijke herbewapening van een aantal hooggeplaatsten in den lande, zich ernstig voornemen om te doen wat in hun vermogen ligt teneinde die geestelijke en morele herbewapening te helpen verwerkelijken en de weg te gaan door Uwe Majesteit getoond, opdat zij, naar de mate van de krachten, aan ieder hunner geschonken, mogen komen tot daden van vertrouwen, van zelfopoffering en zedelijke moed en van geloof.

De Secretaris van de Nat. Padvindersraad mocht van H.M. de Koningin het onderstaande telegram als antwoord op zijn schrijven ontvangen:

> „De Koningin draagt mij op de leden van de Nationale Padvindersraad Hoogstderzelver dank over te brengen voor hun schrijven van 22 dezer en waardeert bijzonder het voornemen daarin uitgedrukt door de aangesloten troepen.
>
> Adjudant van dienst:
> PHAFF".

Uit dit alles spreekt de ernst van de dagen die wij beleven. We zijn allen kinderen van een grootse, maar zware tijd. De toekomst is volkomen onzeker. Van ieder onzer wordt op elk gebied het uiterste gevraagd. Meer dan ooit dreigt het gevaar, dat we ons laten bedwelmen door de klank der woorden. Slagzinnen hebben steeds opgeld gedaan; ze doen het thans niet minder dan vroeger. We hebben er minder aan dan ooit; wat we nodig hebben is de persoonlijke daad. De oproep van H.M. de Koningin om te komen tot daden van vertrouwen, van zelfopoffering, van zedelijke moed en van geloof, spreekt tot ons padvinders op zeer bijzondere wijze. Wij hebben onze idealen, samengevat in wet en belofte. We herinneren er onze jongens telkens aan, zonder er veel over te praten. We trachten hen voor te gaan op het goede spoor, te beleven, wat het zeggen wil een goed padvinder te zijn. Dat hebben onze jongens nodig, daaraan hebben ze houvast. Zo kan het woord van onze Koninklijke Beschermvrouwe voor ons een prikkel te meer zijn om ons rekenschap te geven van onze verantwoordelijkheid tegenover onze beweging en onze jongens. Wie zonder veel praten aanpakt en het werk, ook het padvinderswerk, waarvoor hij staat, doet met inzet van de gehele persoonlijkheid, bouwt mee aan het grote geheel.

Jubileum N.P.V.

Van de verschillende belangrijke gebeurtenissen uit de afgelopen maand wil ik in de eerste plaats naar voren brengen de leidsters- en leidersbijeenkomst van de Padvindersvereniging Nederland op 15 en 16 October te Amsterdam, gehouden ter gelegenheid van het vijfjarig bestaan dier vereniging, welke niet alleen door den Koninklijken Commissaris Z.K.H. Prins Bernhard, in Wien de eenheid der padvindersbeweging gepersonifieerd is, maar ook door alle Hoofdkwartierscommissarissen der N.P.V., die niet om een of andere reden

verhinderd waren, is bijgewoond. Het was een zeer geslaagd, echt padvinderlijk samenzijn. Er is niet teruggezien op wat in het verleden tot scheiding voerde, maar de volle nadruk viel op het heden, dat zich kenmerkt door een vriendschappelijke samenwerking tussen N.P.V. en P.V.N., waarmee onze gehele padvindersbeweging ten zeerste gebaat is en die het volste vertrouwen voor de toekomst geeft.

Commissaressenconferentie van het N.P.G.

In de tweede plaats denk ik aan de conferentie die de Districtscommissaressen van het Nederlandse Padvindstersgilde met haar assistenten op 8 en 9 October in het Maarten Maartenshuis te Doorn hielden.
Door een vriendelijke uitnodiging van de Hoofdcommissaresse, Mevrouw de Koning—Uden Marsman, was ik in de gelegenheid deze conferentie bij te wonen. Het trof mij, dat de vragen en moeilijkheden, die zich bij de Nederlandsche Padvinders voordoen, in een enigszins gewijzigde vorm ook bij het Padvindstersgilde worden aangetroffen. Waar het N.P.G. en de N.P.V. door hun ontstaan en werkwijze zo nauw met elkaar verbonden zijn, heb ik het buitengewoon op prijs gesteld deze conferentie bij te mogen wonen, en heb de gelegenheid gehad enkele punten te bespreken, die voor onze beide verenigingen van belang kunnen zijn.
In de loop van de conferentie werd door een der Commissaressen een opmerking gemaakt, die ik onder de aandacht van al onze leidsters en leiders wil brengen. Deze Commissaresse heeft vele jaren in Indië gewoond, waar haar kinderen bij de Indische padvinders en padvindstersbeweging aan waren gesloten. Toen zij in Nederland kwam, was het voor de kinderen een grote teleurstelling, dat in ons land padvindsters en pavinders in uniform zo vaak langs elkaar heengingen zonder elkaar te groeten. Dat was men in Indië niet gewend en men voelde dit verwaarlozen van de regels, ons door den Chief gegeven, als ontrouw aan de Beweging. Het was voor hen heel moeilijk geweest om hier overheen te komen. Wellicht is deze opmerking voor onze leidsters en leiders aanleiding om nog een extra op het correcte salueren te letten. Wanneer wij onze jongens er van doordringen, dat dit groeten niet als uiterlijke vorm bedoeld is, maar een symbool betekent van de band van broederschap, die ons allen ver enigt, een herinnering aan de belofte, die wij allen hebben afgelegd, dan zal het niet moeilijk zijn om dit goede gebruik in ere te herstellen, ook in die plaatsen, waar er niet meer door allen behoorlijk de hand aan gehouden wordt. Evenals iedere oefening in correctheid heeft ook deze training een gunstige uitwerking op het karakter van onze jongens.
Een punt, dat zowel het N.P.G. als de N.P.V. betreft, is de feestavond. In heel veel plaatsen werken N.P.G. en N.P.V. samen bij het organiseren van zulk een avond. Gaat die avond van slechts een der beide verenigingen uit, dan worden toch de leden van de andere er bij uitgenodigd. Een algemene klacht, zowel in onze kringen als in die der N.P.G. is, dat het sluitingsuur in vele gevallen te laat is. Vooral in de kleinere plaatsen sluit een feestavond met een bal, dat niet altijd in harmonie is met het karakter van een Padvindersavond. Het geven van een bal na wordt voorgesteld als een noodzakelijk kwaad: de avond wordt niet bezocht, indien dat sluitstuk ontbreekt.

De voorbeelden van heel veel feestavonden, vooral in de grotere plaatsen, bewijzen het tegendeel. Een goed voorbereide uitvoering, die een uitgesproken padvinderskarakter draagt, trekt bezoekers; bezoekers, die werkelijk komen uit belangstelling voor onze Beweging en niet zoals soms, jammer genoeg, het geval is, ter wille het bal waarmee de uitvoering besluit. Meent men dit bal niet te kunnen missen, dan moeten de organisatoren van een feestavond zich er toch wel rekenschap van geven, dat men voor een behoorlijk sluitingsuur zorg draagt. Padvindersavonden, die des nachts om 1 of 2 uur, in enkele gevallen nog later, sluiten, zijn volkomen uit den boze, omdat daarbij meer gerekend is met de belangen van de ouderen, die zulk een avond bezoeken, dan met de meisjes en jongens van de padvindstersgroep of de padvindersgroep van wie de avond toch eigenlijk uitgaat. 12 uur lijkt me wel de uiterste grens en wie wel eens een feestavond heeft bijgewoond, waar de Welpen tot het eind bleven, zal er zich ook met mij aan geërgerd hebben, dat men deze jonge kinderen, die allang in hun bed hadden moeten liggen, zo lang liet opblijven. Dit wekt, volkomen terecht, ergernis naar buiten, die gemakkelijk vermeden kan worden. Laten de leiders zich op dit punt nog eens ernstig beraden en weerstand bieden aan het streven om een padvindersavond zo laat mogelijk te doen eindigen.

Aftreden Districtscommissaris Baron van Randwijck

Door verschillende oorzaken moeten we de laatste maanden telkens in onze leiding uitnemende krachten missen die we maar node zien gaan. Het strookt niet met de aard der beweging ze allen te noemen. Ik meen echter een uitzondering te moeten maken voor den Districtscommissaris van Zeeland, Baron van Randwijck, die om gezondheidsredenen genoodzaakt was, zijn functie neer te leggen. Hij heeft onder moeilijke omstandigheden de beweging voortreffelijk gediend, niet het minst als leider van één der subkampen van de Wereldjamboree. We verheugen er ons over, dat Baron van Randwijck als erecommissaris aan de N.P.V. verbonden blijft en wensen hem een recht zonnig spoor toe. Wat hij voor onze Beweging gedaan heeft zal bij allen, die met hem in aanraking kwamen, in dankbare herinnering blijven leven.
Het district Zeeland zit wel in de hoek, waar de slagen vallen. Behalve de Districtscommissaris legden ook de A.D.C.'s van Heerewaarden en Akeela Heinsdijk hun functie neer; de laatste om haar vertrek naar Indië. Is er van Indië uit wel eens geklaagd, dat men zo weinig heeft aan leidsters of leiders die uit Nederland komen, thans is dat allerminst het geval. Akeela Heinsdijk hoopt in Indië als Akela-leader de beweging te dienen en onze allerbeste wensen vergezellen haar voor haar nieuwe, belangrijke werk.

St. Nicolaas en Kerst goede daad

In vele plaatsen organiseren tegen St. Nicolaas of tegen Kerstmis Padvindsters en Padvinders een actie om op deze feestdagen wat vreugde en zon te brengen in gezinnen die het in onze tijd van crisis vaak zo heel moeilijk hebben, waar de kinderen maar heel weinig merken van de feestvreugde, die St. Nicolaas en Kerstmis voor onze jongens meebrengen.
Zo heeft bijv. Rotterdam sedert enkele jaren een groots opgezette, uitstekend georganiseerde speelgoedactie, die waarschijnlijk in andere plaatsen ook gevoerd zal worden.

Tegen Kerstmis trachten in vele plaatsen de groepen, of afzonderlijk, of gecombineerd, gaven te verzamelen voor arme gezinnen. Er is hier ruimte voor allerlei vindingrijkheid en persoonlijk initiatief. Een aardige gedachte is bijv. om de VT's grote tonnen te laten beschilderen op een toepasselijke manier en aan winkeliers te vragen om tegen Kerstmis zulk een ton in hun zaak te plaatsen, die aan de bezoekers gelegenheid geeft om er een pakje met levensmiddelen, versnaperingen enz. in te deponeren. In andere plaatsen gaan de Verkenners er op uit en zamelen bij particulieren bijdragen in natura in. De laatste jaren doet zich de moeilijkheid voor, dat verschillende mensen geen bijdragen in de vorm van levensmiddelen, kleren enz. geven, doch wel bereid zijn om een kleinere of grotere geldelijke bijdrage te schenken.
Hoezeer deze vorm van medewerking ook gewaardeerd wordt, hij brengt voor padvinders een eigenaardige moeilijkheid mee, dat wij n.l. niet om geld mogen vragen en die regel in het hierboven genoemd geval wel enigszins wordt overtreden. Het is mijn stellige overtuiging, dat wij ook in 't belang van de jongens aan deze regel vast moeten houden en trachten een uitweg uit de bovenstaande moeilijkheid te vinden. Ik heb mij afgevraagd, of het niet mogelijk zou zijn, dat wij onze jongens bonboekjes meegeven, waarmee zij naar hun familieleden en kennissen gaan, die op een bon in kunnen vullen de naam van hun gewone leverancier en de artikelen die zij aan hun leverancier opdragen om voor hun rekening aan de jongens, die zich met de getekende bon bij die leverancier vervoegen, af te geven. Vooral in kleinere plaatsen of in bepaalde stadswijken van grotere plaatsen zal dit geen moeilijkheden opleveren en het lijkt me voor de jongens ook buitengewoon aardig om deze bons te verzamelen, te sorteren, naar de verschillende winkels toe te gaan, daar de waren in ontvangst te nemen enz.
Wanneer er een afdeling of groep is, die een proef in deze zin zou willen nemen, zal ik het op prijs stellen om van het resultaat van die proefneming het een en ander te horen.

De opleiding van de Nieuweling

„Het eerste en voornaamste punt bij de opleiding van den nieuwen jongen, hetzij welp, verkenner of voortrekker, is, dat hij doordrenkt wordt van de padvindersgeest en de vreugde van het Verkennen beleeft en niet ontnuchterd wordt door een opsomming van uiterlijke vormen. Wie in gebreke blijft om zijn werkwijze hierop te baseren, zal geen succes hebben bij de training.
Doordat de jongen de wens te kennen geeft om tot de Beweging toe te treden, toont hij reeds, dat hij iets van de ware geest te pakken heeft en het enige, wat men te doen heeft, is aan zijn verlangen tegemoet te komen. Persoonlijk zou mijn eerste werk zijn en dat heb ik ook altijd zo gedaan, om den nieuwen jongen of nog liever een stuk of wat tegelijk, mede naar buiten te nemen op een flinke tocht, of nog beter naar het kamp.
Weet je waarom en hoe ik met het Verkennen ben begonnen?
Toen het mijn werk was om de jonge soldaten, die in het leger kwamen, af te richten, drong het tot mij door, dat zij dienst genomen hadden vol van de romantiek van het soldatenleven, alleen maar om hun visioenen en spirit tot gruis te zien malen door de molenstenen van routine en opgelegde discipline.
Daarom leerde ik ze verkennen en vechten op de manier van de natuurmensen en voegde daaraan later het

excerceren en manoeuvreren toe als een natuurlijke afwerking van hetgeen ze geleerd hadden.
Als ik dus de nieuwelingen moet opleiden, speel ik niet voor sergeant majoor, die ze een serie vastgestelde lessen laat volgen. Maar al te goed herinner ik mij de 79 rijlessen, welke men als recruut moest volgen, alvorens men „rijden" kon, ongeacht of je een uitstekend ruiter was of wel nog nimmer te paard had gezeten! Evenmin volgde ik de methode van den onderwijzer, die een vast curiculum van lessen geeft, dat vanzelf voert tot de voor het examen vereiste peil van kennis.
Ik dood hun enthousiasme niet met geestdodende dril of met de grammaire! Ik doe als de oudere broer en vraag mijn jongere broeders, wat *zij gaarne zouden willen doen* (en strooi daarbij meteen een zaadje uit, dat tot de ereraad moet uitgroeien) en ik laat ze zien, hoe ze het 't beste kunnen doen.
Gewoonlijk beginnen wij met natuurobservatiespelen tijdens onze tocht, opslaan van een shelter, gevolgd door een vuurtje stoken en wat koken.
Dan verstoppen, spoorvolgen, en zo meer. We houden wedstrijden tussen twee of meer groepjes en op deze wijze komen de leiders onder hen vanzelf naar voren, nemen de leiding en worden Patrouille-leiders. Dan maak ik het hùn taak om de rest te doen, de correctheid van de patrouille, vaardigheid, seinen, werk voor de klasse-insignes en vaardigheidsinsignes, dat alles is een natuurlijk uitvloeisel van mijn opzet; zij leren van hun eigen fouten en successen en niet door theoretische stellingen. De straten en lanen zijn nog niet zulk een slechte plaatsvervangers van oerwouden en ravijnen en het troephuis wordt heel gemakkelijk het bivak, indien de oudere broer over verbeeldingskracht beschikt.

Natuurlijk heeft de officier met zijn reglementen en de onderwijzer met zijn lesmethode een voorsprong op den verkennersleider, die niet anders heeft dan wat hij uit „Het Verkennen voor jongens" en „Wenken voor leiders" kan halen, en inderdaad is hij aangewezen op zijn eigen imaginatie en zijn kijk op den jongen. Maar hij heeft een groot hulpmiddel: dat is het verlangen van den jongen om Verkenner te zijn.
De spirit van den jongen doet drie kwart van het werk; vermorzel 'm niet, maar tracht er de 25 % aan toe te voegen, om de padvindersgeest compleet te maken en klaar ben je!"

De jongenseditie van „Het Verkennen voor Jongens"

Het voorgaande schreef Baden Powell in 1921 in het leidersorgaan van de Boy Scouts Association. Wanneer wij er zelf nog niet van overtuigd zijn, dan mogen we op gezag van onzen Chief Scout aannemen, dat het de jongen zelf is, die als motor voor de goed lopende troep dienst doet en zorgt voor de verbreiding van onze Beweging. De jongen heeft een intuïtief begrip van wat er van hem wordt verwacht, wanneer hij Verkenner wordt, of toetreedt tot een der andere onderdelen van de padvindersbeweging. Op ons leiders rust de taak, er voor te zorgen, dat het enthousiasme waarmee de jongen het Spel van verkennen begint, niet gedoofd wordt. Wanneer een boekje als „De eerste schreden" onoordeelkundig gebruikt wordt en de 3e klasse kaart bij den jongen associaties aan het schoolrapport opwekt, dan wordt al spoedig de domper op de aanvankelijke geestdrift gezet. Verschillende Districtscommissarissen hebben mij verzekerd, dat het boek „Verkennen voor Jongens" in het leven van den Verkenner van een troep maar

een zeker bescheiden, ondergeschikte rol speelt. Uit het aantal exemplaren, dat jaarlijks van dit boek wordt verkocht, kan veilig worden geconcludeerd, dat alle leiders, die tot de Beweging toetreden, dit boek ook kopen. Daarvan ben ik inderdaad overtuigd, maar met de jongens is het heel anders gesteld en ik ben er evenzeer van overtuigd, dat hierin verandering dient te komen. „Het Verkennen voor Jongens" moet zo mogelijk in de handen van elken Verkenner kunnen komen. Door het uitgeven van een jongenseditie, die zo goedkoop mogelijk in de handel zal worden gebracht, kan dit in de naaste toekomst mogelijk worden en deze nieuwe uitgave vind ik voor onze Beweging van het allergrootste belang. De jongenseditie van „Het Verkennen voor Jongens" is het boek, zoals het oorspronkelijk door den Chief Scout is uitgegeven, ontdaan van alle wenken voor instructeurs, van het uittreksel uit de spelregels en van het hoofdstuk over Burgerschap. Laten wij allen onze uiterste best doen om alle Verkenners in de gelegenheid te stellen, te grasduinen in het handboek van den Chief; een boek, dat door allerlei werkjes, die het verkennen meer van de intellectuële kant benaderen, is teruggedrongen, zeer tot schade van het goede verkennen. Wij hebben onzen jongens iets onthouden, waar zij in de allereerste plaats recht op hebben. Hier is een achterstand gekomen, die wij niet spoedig genoeg kunnen inhalen. H. C.

Lidmaatschap Buitenland

Tot het lidmaatschap van de Vereniging zijn toegelaten Peter Proskauer, van Duitse nationaliteit, Verkenner van de Cay Noya-groep te Amersfoort en Constantijn Nicolaas Scarlatides, van Griekse nationaliteit, Welp van de Prins Hendrikgroep te Rotterdam.

Buitenlandse correspondentie

Verkenner M. Michaux te Fourmies, Frankrijk, zou gaarne in het Frans corresponderen met een Nederlandse padvinder met de bedoeling om postzegels te ruilen.
Verkenner Frank B. Gorges, uit Philadelphia, verzoekt het adres van een Nederlandse padvinder van 16 à 17 jaar, om in briefwisseling te treden.

Correspondentie Ned. Indië

Mevr. M. van Oort—Lau, A.D.C. voor Welpen te Semarang, zou gaarne corresponderen met een Welpenleidster of Ass. Welpenleidster in Nederland.

VOLMACHTEN

COMMISSARISSEN:

UITGEREIKT:

District Groningen: A.D.C. Ds. G. Winters.

District Rijnland: A.D.C. voor Welpen: Mevr. Ch. C. Viets—Haspels.

VERVALLEN:

District Amsterdam: A.D.C. voor Welpen: Mej. W. H. Stad.

District De Betuwe: A.D.C. voor Verkenners onderdistr. West: P. Gelderblom.

District Zeeland: D.C.: L. H. C. Baron van Randwijck.
A.D.C. voor Welpen: Mej. M. P. Heinsdijk.

ADRESVERANDERING

Ton Koot verzoekt ons bekend te maken, dat zijn tegenwoordig adres is: Gibraltarstraat 69hs, Amsterdam W.

HET B.E.-WERK

Toen men mij vroeg of ik vanavond iets voor u wilde vertellen over de bedoeling van het B.E.-werk, heb ik dit verzoek volgaarne aangenomen en wel omdat ik geloof, dat over dit onderwerp nog steeds veel recht te zetten is. Dikwijls heb ik n.l. gemerkt, dat velen hierover nog een verkeerd — of soms ook helemaal geen — oordeel hebben. Het is niet mijn bedoeling om alleen diegenen iets te zeggen, die nog niet met het B.E.-werk in aanraking zijn gekomen; evenwel zullen zij, die zich hiermede reeds bezighouden, ongetwijfeld veel bekends in mijn woorden vinden, maar ook hun aandacht verzoek ik voor enige speciale gezichtspunten.

Sinds 1929 kent de N.P.V. groepen voor die soorten jongens, die in een normale groep niet of nauwelijks opgenomen kunnen worden, doordat zij lichamelijke of geestelijke afwijkingen vertonen. In het dagelijkse leven hoort men deze categorie vaak met de krenkende naam van „onvolwaardigen" bestempelen, waarmede gedoeld wordt op de dikwijls minder hoge arbeidsprestaties; anderen geven de voorkeur aan de zachtere betiteling „misdeelden", welke „au fond" even deprimerend voor dezulken is. Feitelijk hebben wij in het Nederlands geen goede naam voor hen; de Engelse benaming „Handicapped", d.w.z. zij die een zekere hindernis te overwinnen hebben, is per slot de meest juiste. In de N.P.V. heeft men, alle moeilijkheden omzeilend, aan de speciale groepen de naam van B.E.-groepen gegeven, d.i. waarvoor Bijzondere Eisen zijn gesteld. Op de bijzonderheid van deze eisen zal ik straks nader terug komen.

Het eerste experiment in deze richting is in 1929 gewaagd met een horde voor slechthorende Welpen in den Haag en vervolgens in 1932 met een horde voor kreupelen. Op zich zelf is dit een typisch feit; immers men zou eerder geneigd kunnen zijn om een dergelijke proef te ondernemen met oudere jongens, met verkenners, die zowel geestelijk als lichamelijk tot meer in staat kunnen zijn. Aan de andere kant toont de gebleken levensvatbaarheid van deze horden wel heel duidelijk, hoe goed het is om deze kinderen reeds heel jong, nog vóór zij zich hun gebrek schrijnend bewust zijn geworden, in een normaal groepsverband bijeen te brengen. Wanneer zij n.l. een jaar of tien gaan worden, komt het pijnlijke moment, dat zij bewust gaan onderscheiden wat anderen wèl en wat zij zelf niet kunnen doen; daarbij zijn zij, zowel in de ene richting als in de andere, dikwijls tot overdrijven geneigd en het resultaat is na enige tijd soms een zielige verwrongen levenshouding. Hier *kàn* de padvinderij uitkomst brengen door de jongens datgene te geven, wat zij in het dagelijks leven moeten ontberen.

De B.E.-gedachte, dat óók kinderen met een handicap het padvindersspel kunnen spelen, heeft eerst enige tijd nodig gehad om door te dringen, doch verheugend is het op te merken, dat, toen zij eenmaal vaste grond gevonden had, zij meestentijds ook met succes is gerealiseerd en nu op steeds groter schaal wordt toegepast. Van de zijde van het Hoofdkwartier is steeds de grootste bereidwilligheid en belangstelling ondervonden. Ook de leiding van de K.V. heeft haar aandacht geschonken aan het experiment, dat langzamerhand geen experiment meer genoemd

mag worden, maar burgerrecht heeft verworven tussen de gewone groepen. Hoe staat het nu echter met de leiders en leidsters van de Padvinderij zelve? Mijn persoonlijke ervaring is dat nog zeer velen, *te* velen, een enigszins wantrouwende houding aannemen tegenover de B.E. en tegenover kinderen en ouderen met een handicap in het algemeen. Dagelijks kunt ge om u heen opmerken, dat iemand, die in enig opzicht van het z.g. normale afwijkt, nog met een scheef gezicht wordt aangekeken door zijn gezonde medemens en óók, dat hij onwillekeurig bij anderen wordt ten achter gesteld. Het wordt dikwijls niet opzettelijk gedaan, maar het is nu eenmaal een ingeburgerde gedachte, dat de gehandicapte „het wel niet goed zal kunnen". Dat is verkeerd!

Daarnaast ziet men soms als tegenwicht een aantal medelijdende zielen op hun philantropische stokpaardjes klimmen om iets, wat dan ook maar, te doen voor hen die zoveel te kort komen. Ik ken gevallen waar op onoordeelkundige wijze werd verwend en vertroeteld, en door sentimentaliteit meer werd verknoeid dan goedgemaakt. Dat is óók verkeerd. Ik kan u niet nadrukkelijk genoeg erop wijzen. dat men den gehandicapte van welke leeftijd, rang of stand ook, niet beter kan helpen dan door *gewoon te zijn,* door hem of haar te behandelen als een van uw kennissen met gezonde benen, ziende ogen, horende oren! Zij zijn toch óók gewone mensen, die evenzo voelen en denken als u zelf! Niet alleen de ouderen, die al een zeker hardingsproces hebben doorgemaakt, maar juist de kinderen zijn uiterst gevoelig voor de houding welke *gij* tegenover hen aanneemt, en hun toekomstige levenshouding wordt mede daardoor bepaald.

*„De kinderen zich gewoon te laten voe-*len", dit wil de B.E. niets méér, maar ook niets minder. En daarvoor worden Bijzondere Eisen gesteld..... aan de *leiders!* Deze naam „Bijzondere Eisen" slaat enerzijds weliswaar op van de gestelde norm afwijkende ster-, insigne-, en klasse-eisen voor de jongens, maar anderzijds voornamelijk op aanvullende, d.w.z. iets hogere eisen voor de leiders. Over uw eigen houding tegenover uw gehandicapte medemens moet ge met uzelven in het reine gekomen zijn, vóór ge met het B.E.-werk kunt beginnen.

Laat dit u niet afschrikken. Ik ken vele leiders en leidsters, die vol bewondering zijn voor het werk van de B.E.-mensen: „mooi werk, prachtig werk, maar het zou toch niets voor mij zijn". En soms voegt men daaraan toe: „ik zou toch niet weten, wat ik met die kinderen moest doen en zou bang zijn, dat ik hen verkeerd aanpakte!" Dáár ligt m.i. de kern van de zaak: de volkomen ongemotiveerde *angst* om met dergelijke kinderen in aanraking te komen, een angst, die „au fond" niets anders is dan angst om *zelf* een gek figuur te slaan. En daarbij wordt uit het oog verloren, dat men toch eigenlijk maar met *gewone kinderen* te doen heeft.

Dit is een punt, dat ik u allen, ongeacht of ge al of niet u met het B.E.-werk bezig houdt, niet genoeg onder het oog kan brengen: vergeet nooit, dat een gehandicapt kind *hetzelfde* van u verwacht als wat ge aan andere kinderen ook geeft. Het is uw taak als mens om het normale kind, de normale medemens in hem te ontdekken; daarnaar moet ge u richten. De handicap is slechts een hekje, dat om zijn persoonlijkheid is gezet en ge moet leren daar overheen te zien!

Wat is nu de taak waarop ge u als welpen- of verkennersleider moet toeleggen?

Ge zult misschien als antwoord op deze vraag geven: „aan de handicap van de kinderen tegemoet komen; hun ontwikkelingsmogelijkheden trainen; hun karakter stalen!"
Ik zou u echter willen zeggen: zoekt het niet te ver, en als ge een B.E.-groep begint, gebruik dan geen onverantwoordelijk dikke woorden bij uw doelstelling! Laat het doel enkelvoudig zijn: het welpenspel, het spel van verkennen te spelen! Als ge dat maar *goed* doet, volgt de rest vanzelf wel. Geen theorie, vooropgezette therapie of wat voor zware kost ook, mag voor de jongens hierin doorschemeren: spel, avontuur er romantiek zoeken *alle* jongens bij de padvinderij en het is aan de geniale opzet van onzen Chief te danken, dat, àls zijn spel maar goed gespeeld wordt, daaruit onwillekeurig voor iedereen voordelen tevoorschijn rollen. Hoe het spel wordt gespeeld, kunt ge in iedere gewone groep leren en dat hebt ge slechts aan te passen aan de handicap van het kind.
Velen onder u zijn, na hun leertijd, in de leiding van een groep overgegaan of hebben zelf een groep opgericht. Waarom zoudt ge dat nu ook niet eens met een B.E.-groep proberen? De moeilijkheden zijn niet groter dan met een gezonde groep, zij zijn slechts andere. Misschien zult ge in gedachten nog tegenwerpen, dat ge zelve dan zoveel moet opofferen, zoals grote tochten door bossen, hei of duinen. Ik zou u echter willen vragen: probeert het eens! Gaat eens een tijd in een B.E.-groep helpen! Offert één keer per week eens iets van uw vermeende genoegens op! Ik ben ervan overtuigd, dat ge voldoening erin zult vinden. Het enige wat ge nodig hebt, is, naast ervaring met het gewone padvinderswerk, *een dosis durf, gezond verstand* en *zuivere mensenliefde*. En ik denk, dat er toch *niemand* onder u is, die van zich zelf zou willen zeggen, dat hij *die* eigenschappen niet bezit!

AKEELA LIGNAC.

HET ZEVENDE B.E. WEEK-END TE AMSTERDAM

„Op 5 en 6 November hopen wij alle B.E. enthousiasten in Amsterdam te mogen begroeten voor ons halfjaarlijkse Week-end" schreef A. H. C. van Leer in de vorige Mededelingen der B.E. Het Week-end was er en zij kwamen naar Amsterdam, gevolg het week-end was best. Laat de volgende maal (Juni 1939 in Oostvoorne) niemand van de leid(st)ers thuis blijven en het wordt nog weer beter.
Na de thee, opening door den H.K.C. van B.E., een speciaal woord van welkom tot de buitenlandse gasten: Dr. Durward, Headquarter's Commissioner for Handicapped Scouts, en de H.K.C. voor B.E. v. d. Geyt, afgevaardigd door de Boy Scouts de Belgique, die beiden het gehele week-end meemaakten.
Prof. Gaulhofer, rector van de Akademie voor Lichamelijke Opvoeding, hield een lezing over „De Lichamelijke Opvoeding". Z.H.G. kwam tot de conclusie dat van een lichamelijke opvoeding zonder meer geen sprake kan zijn. Men hoort de lichamelijke opvoeding te zien als onderdeel van de gehele opvoeding, ontwikkeling van den mens. Zij moet geleid worden door de natuurlijke behoefte van den mens aan het maken van bewegingen. Iedere „oefening", die men volgens dit systeem doet, komt volkomen logisch (natuurlijk) uit den persoon zelve voort. Eén bepaalde bewegingswijze zal dus door elk individu anders worden uitgevoerd.
Na discussie dank aan den spreker voor zijn voortreffelijk uitgesproken en volkomen bij het „Spel van Verkennen" passende voordracht, schoten de aanwezi-

gen overeind en werd met zeer veel vuur een aantal ziekenhuis-spelen uitgevoerd, waardoor men volkomen op elkaar „ingespeeld" raakte.
De demonstratie-avond werd in een vlot tempo afgewerkt. Degenen, die onze beweging niet kenden, ontvingen hun eerste opleiding in het spel van onzen Hoofdcommissaris, waarna de Kalongs (Blindeninstituut Bussum) met de demonstratie van een „kampdag" (op een steenen vloer) hen lieten zien wat het Spel van Verkennen aan den B.E.-jongen zowel practisch als geestelijk vermag te geven. Een uiteenzetting van Akela Lignac over het B.E.-werk in het algemeen, voltooide hun opvoeding tot propagandisten voor ons werk. Na de thee werd de avond besloten met de vertoning van de B.E.-film en een kampvuur. Velen waren niet weg te krijgen.
Rector Baljon (Rector Paedologisch Instituut en St. Maartenskliniek te Nijmegen) was in zijn kwaliteit als broeder-padvinder bereid, hoewel onvoorbereid, de aandacht op Zondagmorgen te leiden, aangezien Oubaas Smit helaas op het laatste moment door ziekte verhinderd was. Zijn aandacht met als leidende gedachte een uitspraak van den Apostel Paulus, was van een fijne vroomheid, bracht ons een ogenblik van rustige bezinning en overdenking op dit zo actieve week-end. De prachtige herfst-Zondag scheen er nog stralender door.
De morgen werd verder gebruikt voor instructie van spelen, het maken van gipsafgietsels en vingerafdrukken, het bouwen van bruggen in een ziekenzaal. Onze dank aan A.D.C. Wenniger, Hopman Pomes en de vele spelleid(st)ers, die allen zo goed begrepen, dat het in ons Spel niet gaat om demonstreren, doch om het zelf te doen van de dingen. Geen deelnemer had ook maar een moment rust.
Na een geanimeerde koffiemaaltijd met napraatje, een lezing van Rector Baljon over de invloed van het gebrek op de geestelijke instelling van het B.E. kind. (Deze lezing zal uitgebreid in de eerstvolgende mededelingen der B.E. worden opgenomen). Een uitgebreide discussie over deze lezing, de behandeling van een aantal kleinere onderwerpen (postpadvinderij, aangepaste eisen, deelname Rover Moot, kamperen met de achterlijke groepen, bespreking of het mogelijk is S.H. en doofstommen in één groep te verenigen, een dankwoord van beide buitenlandse gasten, die veel doch bijzonder de geest, die op dit week-end heerste, prezen) maakten dat het veel te snel vier uur werd. Vlag neer. Wilhelmus.
Dank aan v. Leer en zijn medewerkers Nakotastam en Vikings) voor de organisatie, tot weerziens in

Oostvoorne!

Oud-Padvinders

De broederschap van Oud-Padvinders district Groningen kwam 3 October j.l. bijeen aan een binnenkampvuur. Na een bespreking over het aandeel dat de oud-padvinders zouden kunnen hebben in de bescherming tegen luchtaanvallen, vertelde één der oud-padvinders iets over de Oxford-beweging en wat hij zelf daaraan had gehad.
De bedoeling is, dat dit de eerste van een serie lezingen zal zijn onder de verzameltitel „Ervaringen langs ons levenspad".
Het was een interessante avond, waardoor misschien de „broederschap" een klein stapje nader tot de werkelijke broederschap gekomen zal zijn.
Ten slotte werd de aandacht nog gevestigd op de urgente behoefte aan clublokalen voor de verschillende verkennersgroepen. Uit de daarop gevolgde geanimeerde bespreking zullen mogelijk later practische resultaten voortkomen.

DE GROEPSRAAD

„Noem mij Uw vrienden, en ik zal zeggen wie ge zijt." Met een kleine variatie: „Noem me Uw Groepsraad, en ik zal Uw groep kennen".
Inderdaad! Nog maar al te weinig wordt het belang van deze instelling onder ogen gezien. En dàt, terwijl de Groep juist haar steunpunt moet vinden in saamhorigheidsgevoel en gemeenschappelijk overleg van de leiders en leidsters: dàt, waar zovelen afhankelijk zijn van een kleine kern.
En wat, als die kèrn er niet vast is?

De Groepsraad als vergadering

Wanneer en *waar?*

Zoals een van de belangrijkste punten bij ons werk orde en tijd is, zo is het noodzakelijk, dat een Groepsraad aan deze voorwaarden beantwoordt, d.w.z.: stel, in onderling overleg, een vaste datum vast — bijv. eens per maand — en laat ieder van te voren de punten bepalen, waarover hij spreken wil.
De plaats, waar de leden van dit ge wichtig college bijeen zullen komen, kan al naar omstandigheden, verschillend zijn. Persoonlijk geef ik de voorkeur aan bijeenkomsten bij één van de leid(st)ers aan huis (beurtelings dàn bij diè en dàn bij gene). Er is ook niets tegen, om in het clubhuis te vergaderen. In geen geval mag een begeleidend kopje thee ontbreken!.....

De Sfeer

Over dat kopje thee zal misschien een „artikel acht"-glimlach opgaan. Maar ik vermeld dat hier om de nadruk te leggen op de sfeer, waarin de vergadering moet werken. Uit den boze is dus allereerst al het ge-Hopman en ge-Akeela. Immers de vergadering heeft ten doel het contact tussen de leid(st)ers van de drie onderdelen en de belangstelling voor elkanders werk te bevorderen. Heus! een goede groepsleider kan het „lijden", dat men hem aanspreekt met „Herman" inplaats van „Hopman"; het doet niets aan zijn waardigheid en prestige af. En Akeela blijft net zo goed de „Oude Wolf", wànneer we „Nel" zeggen.

Het Schema

En na deze algemene opmerkingen in het kort het schema van een vergadering zelf.
Maak er regel van, van iedere „Raad" notulen te houden, die dan in een volgende vergadering telkens aan het begin kunnen worden voorgelezen.
Deze notulen behoeven niet de geit en de kool te sparen. Ik bedoel: ze mogen, zo nu en dan, een terechte steek-onderwater op het beleid van deze of gene niet missen; zoals de ervaring leert: tot ieder's genoegen. Aan de hand van deze aantekeningen kan men nu prettig nagaan, wat er van het beslotene is uitgevoerd, en wat niet. — En weer dringt zich de bekende glimlach aan ons op, wanneer we tot de conclusie moeten komen, dat er een vol jaar voor nodig is geweest, om een voorstel ten uitvoer te brengen.
Doet er niet toe; „we tellen het doel alleen!"
Overigens loopt de vergadering normaal. Nieuwe plannen worden gemaakt en besproken, dringende zaken afgedaan. En nu weer niet, als men het niet eens is, een vriendelijk gezicht zetten, en na afloop mopperen! Neen, zeg het

NAJAARSJACHT

24 September zijn Welpen en Oude Wolven van het District Amsterdam ter najaarsjacht geweest in de Blaricumse Rimboe.
Er is gejaagd zoals nimmer tevoren. Indianen werden overwonnen en een dorp werd bij de Djungel ingelijfd.
Daarna was het tijd om de meegebrachte prooi te verslinden. 5 tafellakens, ieder van 10 Meter lengte, waren daartoe uitgespreid in het hoge Djungelgras. Toen ging de zon onder en het werd kil! Maar Mowgli wist raad. Hij ontstak de rode bloem en allen schaarden zich er om heen. Djungelzangen werden gezongen en vele recreaties opgevoerd.
Zo langzamerhand echter verbleekte de rode bloem en viel de nacht.
Vol dankbaarheid over de heerlijke dag en met vernieuwd enthousiasme werd de terugtocht aanvaard en zocht iedere welp weer zijn eigen veilige hol op om uit te rusten van de vele vermoeienissen.

AKEELA ALLART.

---

op tijd, als er wat te zeggen is, zo nodig flink en terdege! We bereiden immers iets voor, waar Horde, Troep of Stam later voordeel van moet ondervinden. Denk aan pauze (de thee is net getrokken) en rondvraag (belangrijk!).

De Groepsraad in het Groepsleven

Ik sprak in het bovenstaande bijna alleen van de Groepsraad als vergaderend lichaam. Maar laat hij zich daartoe niet beperken.
Welke Groepsraad is er nooit eens voltallig in een trein of òp een fiets gestapt, naar de bossen gereden, met kaartsysteem, kasboek en blanco blocnote op een heuvel gaan zitten, en, als resultaat van een genoegelijke dag, met bijgewerkte administratie, papier-volgeschreven-plannen en nieuw enthousiasme teruggekomen?
Waar heeft een groot kampvuur gebrand, waar de Groepsraad niet optrad in een beelderige recreatie; waar heeft Bagheera nog nooit een geïmproviseerde „Doornroosje" gespeeld, waar heeft de Vaandrig niet de rol van „Eénoogje" vertolkt?
En wat doet ge na afloop van de oefening en Hordebijeenkomst? Fietst iedereen zo snel mogelijk naar huis, of is er gelegenheid in een leidersvertrek elkaar de resultaten van de middag te vertellen..... met een koekje?
Zo zou ik door kunnen gaan; voor velen daagt de Groepsraadszon nu misschien een beetje. Ik kan het niet eens zijn met den leider, die zei, dat alles, wat we deden, alleen den jongens ten goede kwam: „want och, voor je eigen plezier hoef je het niet te doen".
Plezier in het leiderswerk hangt voor een groot deel van een goed-functionnerende Groepsraad af. En wie niet voor 100 % genoegen kunnen vinden in het werk, dat zij den jongens moeten *léren* prettig vinden, zijn als beginnende ruiters te paard: ze liggen er gauw naast!

ARN. STAKENBURG.
Rotterdam.

RONDOM DE RAADSROTS

Oude Wolven, er is voor ons allen een ogenblik in ons leven geweest, waarop we, hetzij min of meer bewust, besloten om leidster of leider te worden. De beweegredenen, die ons hiertoe brachten, waren zeer verschillend. Sommigen van ons, de gelukkigen, kwamen uit de Beweging zelf voort. Ze kenden dus het Spel van Verkennen, ze begrepen de geest waarin te werken; ze wilden meehelpen ook jongeren dit mooie in hun leven te brengen.

Anderen stonden in het begin vrij sceptisch tegenover dat vreemde Wolvenspel, maar al spoedig sleepte de romantiek ervan ze meer en meer mee en gaven ze zich gewonnen om mee ter jacht te gaan en het rimboe-avontuur mee te beleven.

Nog veel meer redenen zijn er op te sommen, die mensen brachten tot het Welpenwerk, maar waarom ze alle te bedenken, het is van weinig belang. Wat wèl belangrijk is, is wat we er allen van gemaakt hebben, wat er van ons eerste stralende enthousiasme is gebleven. Hoe we er nu tegenover staan. Wij, Oude Wolven der N.P.V. in Nederland. Beseffen we wel welk een prachtige en buitengewoon verantwoordelijke taak we op ons genomen hebben: mee te helpen aan het opvoeden van jonge mensen. Ze het spoor te wijzen, dat hun de weg aangeeft om later ferme mannen te worden; een onderdeel te verzorgen van de Padvinderstraining. Dat is dus maar niet op eigen houtje de jongens vrij aangenaam bezig te houden, nee, dat is de Welpen te trainen volgens het schema van het Welpenhandboek van onzen Chief.
Veel is er in dit opzicht eens met elkaar te bedenken:

Stellen we bij het opmaken van onze programma's dit doel wel voorop, of zoeken we enige aardige spelletjes bijelkaar en zijn dan tevreden. Denk eraan, dat de Welpenbijeenkomsten niet dienen te ontaarden in kinderpartijtjes, die èn de Welpen èn wij zelf spoedig taai beginnen te vinden. Schuilt hierin misschien ook een der oorzaken, waardoor bij Welpen en leiders het enthousiasme soms spoedig verdwijnt.

Om de Welpen te doordringen van het eigenlijke der Padvinderij, is het nodig veel naar buiten te trekken, immers in de rimboe wacht het avontuur en niet in het Wolvenhol. Helaas zullen er Welpen van B.E.-hordes zijn, waarvoor dit niet mogelijk is en de leiders van deze jongens zullen de rimboe naar binnen moeten halen, zodat ook zij spannende avonturen kunnen beleven. Wij, die echter in veel gunstiger omstandigheden verkeren, dienen iedere mogelijkheid aan te grijpen om langs het buitenspoor te jagen. Tracht de draken, die zich in deze op je weg bevinden, te verslaan. Dit is niets nieuws. Lees de Handboeken voor Welpen en Verkenners (op het laatste systeem moeten we toch aansluiten), er maar eens op na en je zult ervaren, dat het eigenlijke jachtgebied alleen buiten te vinden is.

Al kost het je offers, ook finantieel, deze zijn het waard. Een Welp zal veel meer voldaan naar huis gaan na een buitenjacht. Is het weer minder goed, dan is geen bezwaar, als je bij een regenbui maar ergens kunt schuilen. Jaag ook niet steeds in dezelfde rimboe, er zullen toch wel verschillende plaatsen zijn om met de Horde naar toe te trekken.

Verder is ook van het grootste belang

NIEUWE UITGAVEN

Spelen en recepten.

De „Gilde-Winckel", officiële verkoopcentrale van „Het Nederlandsche Padvindsters Gilde", heeft een alleraardigst spelen- en kookboekje uitgegeven, passend in een omslag met ringen. De spelen zijn ingedeeld in zeven groepen: balspelen, natuurspelen, observatiespelen, seinspelen, algemene spelen, kompas en kaartspelen, knopenspelen, en zijn, evenals de houtkookrecepten, verzameld en beproefd door de trainster van het Gilde, Cap Knappert. Wij vestigen in het bijzonder de aandacht op de houtkookrecepten. Op het gebied van koken hebben meisjes meer fantasie dan jongens, en we kunnen ook in dit opzicht van onze zusters-padvindsters leren. Primitief koken is zoveel aardiger en meer in stijl dan die eeuwige aardappelen-vlees- en groenten-en wat-toe. Hier vind je een serie pracht recepten; ik ben vast van plan ze zo gauw mogelijk eens te proberen.

De wijze van uitgeven opent de mogelijkheid om op goedkope wijze aanvullingen verkrijgbaar te stellen, terwijl de Gilde-Winckel het plan heeft meerdere uitgaven op deze manier te doen uitvoeren, zodat de leid(st)er in één boekje kan verenigen hetgeen hij of zij nodig heeft. De omslag met aantekenpapier en ringen kost 35 cent, muziekpapier (voor het noteren van liedjes) 8 cent, de zeven spelen-deeltjes 90 ct. en de houtkookrecepten 20 cent. Totaal *f* 1.53.

De electriciteit in beeld. Wat men van eletrotechniek weten moet. Een populaire verklaring van de moderne toepassingen der electriciteit met behulp van plaatjes en vergelijkingen, door Gustav Büscher. Voor Nederland bewerkt door H. G. Brussee. Met ongeveer 600 afbeeldingen in de tekst. Uitgave W. J. Thieme & Cie te Zutphen. Prijs *f* 1.90, geb. *f* 2.50.

---

onze eigen Paraatheid, altijd klaar te staan, steeds enthousiast te zijn, altijd, altijd weer. Onze eigen invloed is van zo ontzettend veel belang.
Verslapt ons enthousiasme, dan ondervindt de Horde er direct schade van. Misschien is dit wel een van de moeilijkste en zwaarste zijden van het leiderschap, altijd jezelf helemaal te geven. En toch is dit nodig, willen we tenminste iets bereiken met onze training. We hebben vrijwillig onze taak in deze aanvaard en laten we er daarom ook voor waken, dat we na enige tijd niet verslappen, maar volhouden als er soms moeilijkheden komen: doorzetten en vasthouden. Verwaarloos ook niet Welpenhol of administratie, je ondervindt er na enige tijd zelf de nadelen van.
Oude Wolven, laten we allen diep doordrongen zijn van de grootsheid van onze taak, en om deze zo goed mogelijk te kunnen volbrengen, zullen we hebben te dienen als de Voortrekkers, Paraat te zijn als de Verkenners, en ons best te doen als de Welpen.
Goede Jacht.

J.

Schrijver dezes is geboren met een opmerkelijk gebrek aan aanleg voor technische aangelegenheden. Vele boeken, aangekondigd als populair geschreven technische handleidingen, hebben bewezen, dat hij valt onder degenen die minder dan het gemiddelde bevattingsvermogen bezitten voor dergelijke zaken. Doch enige uren lezen in deze uitgave doen hem volkomen de woorden van het prospectus onderschrijven, dat hier „op werkelijk verrassend aanschouwelijke en bevattelijke wijze aan de hand van duidelijke, overzichtelijke schetsjes aan den niet-vakman de verschijningsvormen der electriciteit en de fundamenten van de electrotechnische wetenschap worden bijgebracht. Pakkende vergelijkingen met gebeurtenissen uit het practische leven geven aan deze populaire handleiding een vrolijk tintje en maken het doordringen in de geheimen van deze raadselachtige natuurkracht tot een amusant spel". De hoofdstukken zijn: De electrische stroom, magnetisme en electro-magnetisme, stroombronnen, stroomvoorziening, werking van de electrische stroom, gebieden waar de electriciteit wordt toegepast, electrische geluidsweergave.

Ontmoeting met Dieren, door Prof. Dr. Bastian Schmid. Vertaling J. Dijkstra. Uitgave W. J. Thieme & Cie, Zutphen. Prijs *f* 2.90, geb. *f* 3.90.

Dierenvrienden, dus zij die niet alleen uit intellectuële weetgierigheid namen, geslachten en dergelijke bijzonderheden willen kennen, doch zij, die zich tot het dier met zijn eigen levenswijze, gewoonten, persoonlijkheid aangetrokken voelen, hebben de laatste tijd volop gelegenheid hun boekenverzameling over dit onderwerp uit te breiden. Thans is weer in de Nederlandse taal een boek verschenen van den vermaarden dierpsycholoog Prof. Bastian Schmid, waarin deze vertelt over zijn vrienden uit het dierenrijk. De ervaringen handelen grotendeels over dieren, die wij zelf in eigen omgeving kunnen waarnemen als honden, katten, kippen, ooievaars, spreeuwen, doch ook een blauwe reiger, enige aapjes, een marter en een vos krijgen een beurt. Als voorbeeld der honderden proefnemingen, waarover in dit boek wordt verteld — vermelden we nog dat het met tal van zeer interessante foto's geïllustreerd is — nemen we het volgende over:

In Januari 1933 wou ik eens onderzoeken, hoe de kleine brulaap zich zou gedragen tegenover kleurige afbeeldingen van planten en dieren. Daarom legde ik hem verschillende prenten van bekende en onbekende planten voor, benevens platen van afzonderlijke bladeren en vruchten, zoals appels en peren. Hij deed er dadelijk een greep naar en wou de grote bladeren en fruit wegnemen, d.w.z. hij stak herhaaldelijk zijn hand daarnaar uit en kneep deze dan weer dicht, wat op het papier duidelijk hoorbaar was. Toen zijn pogingen geen positief resultaat opleverden, boog hij zich voorover naar de betreffende vrucht toe alsof hij het voorwerp met den mond wou losrukken. Tenslotte begon hij er aan te likken. Bladeren van het herderstasje schonk hij geen aandacht.

Feiten en Fabels uit de Sterrenwereld, verzameld en geïllustreerd door R. W. M. Bakhuis. Uitgave P. Dz. Veen te Amersfoort. Prijs *f* 2.50, geb. *f* 3.50.

De grootsheid van het Heelal beseffen moet samengaan met een diep ontzag voor de liefde en wijsheid van zijn Schepper. Die liefde en wijsheid te leren beleven, zowel uit de microcos-

mos der mensen, dieren en planten rondom ons, als uit de macrocosmos zoals deze zich aan ons voordoet wanneer wij des avonds in stille eerbied kijken naar het uitspansel met zijn myriaden sterren, is ontwikkeling en opvoeding in de beste betekenis, het beste tegenwicht voor teveel kunstmatigheid en onwaarachtigheid van de moderne tijd.

De weg, die we wat dit betreft in onze Beweging willen bewandelen, ligt tussen de zuiver technische studie met verzameling van louter feitenmateriaal en de puur artistieke en filosofische beschouwing. We willen de jongens aanmoedigen zelf waar te nemen en we willen trachten te bereikn, dat die waarnemingen leiden tot verrijking en verdieping van het geestelijk leven. De moeilijkheid is derhalve een gids en leidsman te vinden, die het technisch gedeelte klaar en duidelijk weet te onderrichten met de eenvoud der wijsheid en daarbij steeds een oog gevestigd houdt op het geesteijk doel.

Wat de sterrenkunde betreft — en is dit niet een zeer verwaarloosd onderdeel in onze training, teveel beschouwd als een zeldzaam extra — geven we u de raad het eens te proberen met dit boek. Op werkelijk boeiende wijze worden in het eerste gedeelte de belangrijkste technische bijzonderheden behandeld als de zon, zonnevlekjaren, vaste sterren, bouw van het zonnestelsel, planeten, de aarde en de maan, kometen en meteoren, verhoudingen op en om de Aarde, de sfeer, plaatsbepaling der hemellichamen, tijdverdeling op aarde, zonnetijd, sterretijd, tijdschattingen aan de sterrenhemel, tijden van zonsopkomst en -ondergang, de zon in de sterrenbeelden en de tekens, rechte klimming van de zon, temperatuur en kleur der sterren, lichtjaren, de melkweg, en kaartjes van de sterrenhemel van de verschillende maanden van het jaar. Het tweede gedeelte van het boek geeft een reeks Sterverhalen, oude verhalen, die werden samengesteld door de wijzen der Oudheid, om hun kennis begrijpelijk te maken voor iedereen, die beroepshalve enige kennis moest hebben van astronomie, zoals boeren, zeevaarders, herders, soldaten e.d. Eenvoudige mensen, die soms in eenzaamheid leefden, leerden de tijd en de jaargetijden kennen om er hun leven naar in te richten en tevens kregen zij een gevoel van saamhorigheid, dat zelfs de eenzaamste niet kan ontberen.

Op de stofomslag van het boek staat vermeld, dat Padvinders door dit boeiend geschreven werk zullen worden aangemoedigd het insigne Sterrenkundige te halen. Dit is inderdaad het geval. Wij bevelen het dan ook hiermede gaarne warm aan. SCH.

UIT ZEELAND

Op advies van mijn geneesheer moet ik mij thans, na ruim een jaar non-activiteit, uit de beweging terugtrekken. Daar ik vrijwel onmiddellijk na de Jamboree ongesteld ben geworden, is het mij niet mogelijk geweest de toentertijd ontvangen brieven te beantwoorden er ervoor te bedanken. Mag ik het langs deze weg doen, hopende dat niemand mij dit collectief bedanken kwalijk zal nemen. Ook is het voor mij niet doenlijk van allen persoonlijk afscheid te nemen en vertrouw dat men mij dit ten goede wil houden. Ik dank allen met wie ik het genoegen had samen te mogen werken, van harte voor de prettige wijze waarop zulks steeds is geschied, en spreek de hoop uit, dat het de beweging goed moge gaan en wel speciaal District Zeeland.

Met hartelijke groeten,

v. RANDWYCK.

OEFENSTOF

De gele spin

Wanneer we verkenningsspelen in de drukke binnenstad hebben, doen we deze spelen meestal niet in uniform. De jongens kunnen beter onopgemerkt hun verkenningen uitvoeren en men loopt niet de risico van een padvindersoploopje in een straat of magazijn vol Zaterdagmiddagdrukte.

Het volgend spel speelden we in de binnenstad. De grenzen waren nauwkeurig aangegeven. We hadden vijf helpsters en helpers, aan de jongens onbekend. De P.L.'s hadden tevoren hun instructies schriftelijk thuis gekregen en verzamelden hun patrouilles op verschillende punten buiten genoemde grenzen. Het spelverhaal was ongeveer als volgt:

De leden van een gevaarlijk politiek en geheim genootschap, „De Gele Spin", geven elkander, in opdracht van den leider, vanmiddag geheime instructies door. Degene, die in het bezit is der instructies, draagt het kenteken van het genootschap op de linkerborst, n.l. een speld, voorstellende een gele spin. Dit insigne wordt dus met de instructies doorgegeven. Waar telkens twee leden van het genootschap elkander voor het doorgeven zullen ontmoeten, delen ze elkander mede door een étiketje, geplakt op de onderpui van de een of andere sigarenwinkel binnen genoemde grenzen. De geheime staatspolitie (padvinders) heeft de opdracht het doorgeven zoveel mogelijk te volgen, teneinde zoveel mogelijk leden van de bende te leren kennen, een signalement van hen op te stellen en om half vijf, als de instructies en de speld weer teruggaan naar den leider van de bende, dezen leider aan te houden. De andere leden moeten, terwijl ze in het bezit zijn van speld en instructies, zo voorzichtig mogelijk worden „geschaduwd".

Punten werden gegeven voor elk goed signalement (10) en voor het aanhouden van den leider om klokslag half vijf (25). De help(st)ers waren voor het kennen der wisselplaatsen niet aangewezen op de étiketjes, doch hadden allen van deze plaatsen een lijstje. Op het étiketje, dat een vaandrig 20 minuten voor de wisseltijd heimelijk op de pui van een sigarenwinkel plakte, stond bv.

„De Gele Spin"
3.15 Speelgoedafd.
Warenhuis

Door een goede werkverdeling en een voorbereidende verkenning der binnen de grenzen liggende sigarenwinkels konden verscheidene patrouilles bijtijds de aanwijzingen die opgeplakt werden, lezen. De Verkenners hadden er plezier in om werkelijk listig zich op te stellen, onopvallend ter plaatse te wachten en tenslotte het bendelid voorzichtig te schaduwen. Doch hiertegenover stelden de help(st)ers hun listen. Soms wisten ze in een groot magazijn voor de neus der detectives in een lift te verdwijnen, soms zagen ze kans door de achteruitgang van een café of winkel aan hun achtervolgers te ontkomen. Het gebruik maken van voertuigen was niemand toegestaan.

(Uit „Koempoelan")

Avondverkenningsspel

Elke patrouille kreeg een stafkaart, waar een bepaalde plek, voor elke patrouille verschillend, met een kruis gemerkt was. Op deze plek begon een

kort spoor, leidend naar een pak bakmeel. Enkelen volgden dit en de anderen maakten in het vallende duister een situatieschets en een reconografische schets. De verdere opdracht was als volgt: Zoek bij een boer een geschikte plaats en vraag of je daar een vuurtje mag stoken, om je brood te bakken en bouillon te maken. Elke patr. had een pan en bouillonblokjes bij zich. Resultaat: een patr. maakte er niets van; ze waren tegen een koe opgelopen. Twee patrouilles maakten vuur, bereidden de bouillon, die bij de een opgedronken en bij de andere omgegooid werd. De vierde patr. bakte brood en kookte bouillon.

De geest van avontuur was bij dit spel voor honderd procent aanwezig, vooral door de duisternis. Probeer het zelf ook eens.

(Uit: „Uitkijkpost".)

STADSVERKENNINGSSPEL

Grote omwenteling in het Oosten te Kralingen verijdeld

1. Zaterdag 22 October 1938. Bij het ontbijtbordje vonden de vijf patrouilleleiders van de „Kralingsche Troep" een brief van den Hopman. Tot zijn grote spijt was hij onverwachts verhinderd 's middags de Troep te leiden. Er was overigens een zeer belangrijke opdracht gekomen van een bevriende relatie bij het departement van buitenlandse zaken, die hij die middag op tijd zou zorgen door te geven aan de patrouilles, welke voor dat doel op een bepaald punt in Kralingen moesten verzamelen.
2. Het is één minuut voor half drie..... De hulpvaardige vriend, „die toch die kant uit moest", ziet door de voorruit de Verkenners met hun opvallende daskleur in groepjes bij elkaar staan. Er zijn er al, die met scherpe blikken de omgeving staan op te nemen, benieuwd, waar de beloofde opdracht vandaan zal komen. Daar staan de fietsen tegen elkander..... De hulpvaardige voelt zich in deze ogenblikken in het spel en geeft iets meer gas..... Nu de enveloppe..... nog even..... daar gaat-ie! Op straat ligt een dikke gele enveloppe met hier en daar een jamboree-zegel; de kleine auto is gewoon doorgereden..... Het spel is begonnen!
3. Een paar tellen later staan de Patrouilleleiders heel gewichtig met hun eigen papieren, welke uit de enveloppe kwamen temidden van hun grijnzende volgelingen. Er zijn twee relazen ter algemene kennis te brengen: een afschrift van de opdracht aan de Hopman en een opdracht van den Hopman aan zijn patrouilles.

— Afschrift. 's-Gravenhage enz. enz. Er is aan het licht gekomen, dat Zaterdagmiddag 22 October a.s. een belangrijke som gelds, welke bestemd is voor het financieren van een revolutie in Palestina, door drie leden der partij van Sjaoed Ben Ali zal worden overhandigd aan een geheim agent van de Arabische Nationale Partij. Deze partij hoopt door deze revolutie met een grote overmacht aan de regering te zullen komen, wil dan alle banden met Engeland verbreken, en heeft het plan om na het onafhankelijk Koninkrijk Palestina te hebben gegrondvest, Sjaoed Ben Ali tot de Palestijnse troon te roepen.

De Nederlandse Regering wil, dat alle middelen worden aangewend om deze overdracht op vaderlandse bodem te voorkomen, waar zij haar strikt neutraal karakter ten opzichte van het Palestijnse conflict tot elke prijs wenst te handhaven.

Op advies van de Hollandse Inlichtingendienst voor Buitenlandse Inmenging, worden hierbij de verkregen gegevens in handen gesteld van den Leider van de „Kralingse Troep" te Rotterdam, met het dringend verzoek te trachten deze netelige kwestie op onopvallende wijze door zijn jongens te doen behandelen. Er is een beloning uitgeloofd voor het in beslag nemen van het geld. De Regering stelt er prijs op door dit ingrijpen de buitenlanders, noch de partijleden van Sjaoed Ben Ali, noch den geheimen agent van de Arabisch Nationale Partij ook maar de minste overlast aan te doen, om welke reden men zich *stipt* aan de overgelegde aanwijzingen dient te houden.

Namens den enz. enz.

De opdracht van den Hopman verdeelde iedere patrouille in twee delen, een deel A en een deel B, welke delen met elkaar weer twee grote groepen vormden: groep A en groep B, in welke groepen de patrouilleleden zoveel mogelijk zelfstandig werk deden onder de PL- of APL. Groep A en B kregen ieder een bepaalde winkel aangewezen, waar ze om kwart voor drie precies op een

wachtwoord hun volgende instructie zouden kunnen krijgen.

4a. De in het complot opgenomen kapper en winkelier in sportartikelen gaven, na het verwachte wachtwoord gehoord te hebben tussen het scheren en het aanmeten van een paar voetbalschoenen door, de enveloppe met de volgende opdracht: een instructie van den Hopman, gebaseerd op de gegevens van Buitenlandse Zaken. Zo kregen de halve patrouilles van groep A de signalementen van drie als heer geklede personen, die om drie uur aan het Maasstation zouden aankomen uit de richting Hamburg. De drie mannen zouden het geld bij zich hebben en het station waarschijnlijk afzonderlijk verlaten om zich daarna naar het punt te begeven, waar zij den geheimen agent van de Arabische Nationale Partij hoopten te zullen ontmoeten. De mannen zouden herkenbaar zijn aan hun partij-embleem: een wit strikje in het knoopsgat.....
De trein kwam aan. Drommen mensen stroomden door het hekje..... Links en rechts van de uitgang stonden kleine groepjes padvinders met elkander te praten. Alles zeer gewoon, er werd blijkbaar gewacht op de reizigers van de volgende trein. Maar daar kwam ineens een beetje beweging in een van de groepjes, en schijnbaar achteloos wandelen er vier verkenners weg: d.w.z. achter een heer, die aan het signalement beantwoordde. Daar gingen nog twee groepjes..... Met een ietwat teleurgestelde patrouillehelft, welke zich had aangesloten, staan tenslotte alle lieden van Groep A in de Voorschoterlaan en laten een sterke wacht op drie punten achter om het huis, waar de drie verdachte personen met tussenpozen van minuten, na een geweldige omweg van drie kwartier lopen, zijn binnengegaan, in het oog te houden. De anderen gaan ingevolge de instructie contact zoeken met Groep B op een aangegeven pleintje.

4b. Deze Groep B heeft inmiddels in zijn enveloppe van de kapper een brief gevonden, welke door de Inlichtingendienst voor Buitenlandse Inmenging werd onderschept. Daarin schrijft de Secretaris van Sjaoed Ben Ali, welke blijkbaar in Noorwegen woont, aan den geheimen agent van de A.N.P., dat het reuze gevaarlijk is om belangrijke mededelingen in een brief te doen en dat hij zich daarom de hulp verzekerd heeft van een Noors zeeman, die in de loop van de nacht van 21 op 22 October definitieve aanwijzingen zal verbergen ergens in een bos bij Oostelijk Rotterdam, op 'n plek, die in een kaart, welke in de fontein Rozenburg verborgen zal worden, is vastgelegd. Men kan niet voorzichtig genoeg zijn, daarom is het zoo geweldig ingewikkeld.
Enfin, de jongens hebben de zaak al gauw door en daar beleeft de arme fontein van Rozenburg een middeleeuwse bestorming, die geruime tijd duurt. Hier!! De Zwaluwen hebben iets tussen twee stenen uitgepeuterd..... Een ruw geschetste kaart! Nu allemaal even luidruchtig discussiëren; ze worden het eens: de nieuwe aanleg van de Kralinger Hout. En dat kruisje is dus..... Er zijn al patrouillehelften op de fiets gesprongen.
Gelukkig kunnen deze eerstaankomenden niets vinden en dus wordt op de plaats nogmaals een algemene conferentie van Groep B belegd, er worden stukjes afgepast, paden opgemeten. Er staan op het schetskaartje klein geschreven notities langs de kant; ieder, die daarover een mening oppert, mag deze even demonstreren. Tenslotte is er iemand met een helder idee..... Laat hem eens begaan..... Ja! gevonden! Een pakje met heelemaal binnenin een pampier; er boven staat met grote letters: „Jeruzalem zal zegevieren!"
Het zijn de instructies voor den geheimen agent van de A.N.P., een zegel van den adspirant-Koning van Palestina bewijst de echtheid en betrouwbaarheid van de aanwijzingen.
Ze moeten naar de stad terug en telephonisch het welbekende huis opgeroepen, waar de besprekingen al eens meer zijn gehouden. „Nu het doel zo ver genaderd is, mag het plan van de bevrijding van Palestina voor de Arabieren niet meer mislukken. Voer dus, om alle kansen van verkeerde verbinding of afluistering te voorkomen met het adres, een gesprek van de volgende inhoud. Daarna zult gij handelen ingevolge de telephonische afspraak en zodra gij het geld hebt, U met de eerste de beste gelegenheid naar Parijs spoeden. Moge het lot ons allen, die de Palestijnse zaak zijn toegedaan, beschermen en deze onderneming met succes bekronen."

5. Zoals in hun opdracht staat, vinden de groepen A en B elkander op het pleintje. De B-lieden weten, wat er nu verder gebeuren moet; de A-lieden weten welk huis er wordt bedoeld en na een vlug afschrift van het voorgeschreven telephoongesprek te hebben gemaakt, verdwijnen de vijf patrouilles in alle windrichtingen om de samenzweerders, die achter een lekker kopje thee in de mooie stoelen van de voorkamer zitten, wat afleiding te bezorgen. Het is een geweldig gedrang aan de telephoon.

Het eerste gesprek is nog niet gevoerd, of de tweede bel rinkelt al; en dat vijf maal achter elkaar. Het gesprek loopt als volgt:
„Jeruzalem zal zegevieren."
„Sjaoed Ben Ali zal er Koning zijn!"
„Hebt gij het geld?" — „Ja."
„Hebt gij tijd en gelegenheid om daar op mij te wachten?" — „Neen, onze tijd is beperkt. Wij hadden U reeds eerder hier verwacht."
„Waar zal ik dus het geld in ontvangst nemen?" — „Bij het seinwachtershuis No. 17 van de Ceintuurbaan."
„Hebben wij dus alles goed afgesproken?" — „Wij hebben de indruk, dat we gevolgd werden. Wij zullen er dus slechts *kort* op U wachten. Bent gij er niet, dan begraven wij het geld daar in de omtrek met een stokje er bij."

6. En toen volgde de ontknoping. De verdubbelde wachtposten zagen een taxi voor het verdachte huis komen en alle drie de gezanten van Sjaoed Ben Ali daar in stappen, waarna de auto snel uit het gezicht verdween. Toen kwamen ook net de opbellers aanhollen uit huizen van kennissen en telephooncellen: „We moeten naar de Ceintuurbaan..... Waar is m'n fiets?"

Alle man op de fiets komt men hijgend aanrijden bij het seinhuis. Er was niemand meer te zien; de boeven waren al weg..... maar het geld was nu ergens begraven.

De slimme Vossen deden hun naam eer aan en vonden de buit; voor de vorm bleven ze nog een hele tijd met de anderen meezoeken. Toen kwam daar de Hopman en de non-actieve Vaandrig èn lest best het Eerelid van de Groep aangewandeld. Ze waren toen geen verdachte heren meer, dat zag je zo. Toen kwamen de Vossen ook met hun vondst voor de dag!
Ging het hele spel zo???
Niet helemaal; maar zo had het behoren, stellig kunnen gaan!

WENNIGER.

Depôt Rotterdam van de Scout Shop

Vermoedelijk zal bij het verschijnen van dit nummer reeds het depôt een gedaanteverwisseling hebben ondergaan. Tot dusver was het gevestigd in de roegere keuken van het pand Haringliet 76, waar met de beschikbare middelen uitstekend werk werd gedaan, doch reeds lange tijd is uitgezien naar een meer waardige huisvesting van dit drukke depôt. Een buitengewoon goede oplossing is thans verkregen door omruiling van lokaliteiten en het depôt zal worden gevestigd in een vertrek aan het Haringvliet.
Vanaf de vestibule geeft een nieuw aangebrachte deur direct toegang tot de Rotterdamse Shop en Schipper van Putten heeft er met behulp van zijn Voortrekkers, hier en daar geassisteerd door beroepspersoneel, een buitengewoon smakelijke winkel gemaakt.
Tegen St. Nicolaas zal de Shop reeds in het nieuwe vertrek gevestigd zijn. Behalve grotere ruimte en betere en mooiere inrichting is thans ook een paskamertje beschikbaar.
Niet alleen is er een vooruitgang wat betreft de huisvesting, ook wat de bediening betreft, is er een grotere verbetering tot stand gebracht, doordat het depôt thans de gehele dag opengesteld zal zijn, terwijl ook de beschikking verkregen werd over telefoon (no. 15530). Ook het insignedepôt zal in de Scout Shop worden ondergebracht.

GEVONDEN VOORWERPEN

Een Verkenner van de Van Maasdijkgroep te Heerenveen heeft aldaar 27 October een hoedinsigne van een Verkennersleider gevonden. Te bevragen bij den Secretaris van de P.A. te Heerenveen: J. Heslinga, Van Maasdijkstraat 12.

Brandgevaar in Groepshuizen

Brand..... brand in 't troephuis.
Geloop van Welpen en Verkenners om „er maar uit te komen".
't Licht floept uit (kortsluiting), aardedonker in die gedeelten van het gebouw waar de brand niet is.
Fantastisch schouwspel van vlammen, knetterend en hoog-oplaaiend.
Geroep van: „m'n jas, m'n pet", en „mijn fiets staat er nog in".....
Gesjouw met deze dingen.....
Visioenen van verkoolde balken, een in puin liggend Groepshuis, en gedachten van: weg al ons kostbaar materiaal.
Dit was zo ongeveer wat ik hoorde en zag, toen op 2 Nov. j.l. door kortsluiting brand ontstond in een stro-dakbedekking van patrouillehutten, welke toebehoren aan een Groep, waarmee we samen ons groepshuis hebben.
Onze brand (om het zo maar te noemen), bleef, al liet het zich ernstig aanzien, bepaald bij het verbranden van de dakbedekking der Patrouillehutten, daar we gezamelijk met enige toegesnelde voorbijgangers het stro wisten weg te trekken en konden blussen met emmers water, welke door een rij van flinke Verkenners uit een in de nabijheid liggende vaart werden geschept en doorgegeven.
De inmiddels gearriveerde politiebrandweer kon zich dan ook bepalen tot het nablussen en weghalen van nog smeulende resten.
Het is hier niet zozeer het dempen van de bekende put, waarin het verdronken kalf (het kalf is niet verdronken, want het groepshuis staat er nog), maar toch..... er zijn fouten, en het is misschien goed deze nader te beschouwen. Ook uit een begin van brand blijk je dan nog te kunnen leren.
Brandgevaar in Groepshuizen is zeker niet denkbeeldig; kortsluiting, fel brandende kachels of open haarden, primussen of spelen, waarbij brandende kaarsen. Idem bij Kerstfeest of Nieuwjaarsmaaltijd, en het behoort nu eenmaal bij al het andere, tot de taak van de Leiders om hieraan volledige aandacht te schenken, ook al is het onderwerp ter bespreking in een Leidersraad genomen, niet bepaald prettig.
Vele groepshuizen zijn oud, zeer oud. Bovendien bevindt zich in de regel nog veel hout en ander brandbaar materiaal hierin (welpenholen, patr.hutten, bankjes enz.), terwijl over het algemeen maar een vaak zeer nauwe uitgang aanwezig is.
De brand in Marseille, waarbij pl.m. 70 slachtoffers, heeft weer doen zien, dat er, behoudens materiële schade, toch ook nog vaak mensenlevens te betreuren zijn. Vermoedelijk ook daar te weinig uitgangen.
Hoe staat het in onze groepshuizen hiermee?

Dan de volgende fouten.

1. Het huis waar werd aangebeld om de brandweer te telefoneren, en waarvan we nooit anders geweten hadden dan dat er telefoon was, bleek deze niet, of niet meer te be zitten, zodat naar een ander perceel gelopen moest worden en hiermede enkele kostbare minuten verloren gingen.

2. Was niet voldoende blusmateriaal spoedig aanwezig, zodat ons voorlopig niets anders overbleef dan het brandende stro weg te trekken en uit te trappen.
In hoeveel groepshuizen is wel voldoende blusmateriaal?

3. Moest tijdens het blussen nog een ploeg worden samengesteld van Verkenners om, als de zaak werkelijk had doorgezet, zoveel mogelijk van ons materiaal te redden als mogelijk was. Ook al zijn we dan ook verzekerd.

4. Bleken jassen, petten en fietsen van welpen en verkenners dingen te zijn waaraan ze, ook al brandt de zaak, steeds blijven denken, zodat voor anderen een oponthoud kan ontstaan bij het verlaten van het gebouw.
   Gelukkig liep dit bij ons vlot van stapel.

In elk geval, wij leerden uit deze brand, en mogelijk kan het ook voor anderen nut hebben.
Aan de volgende punten dient mijns inziens aandacht besteed te worden.

a. Welke wegen en uitgangen genomen kunnen en moeten worden voor het verlaten van het gebouw door Welpen en event. kleinere Verkenners. Dit bespreken in een leiders- en Troepraad, zodat een elk hiervan op de hoogte is.

b. Moet een gummislang aanwezig zijn, welke met een z.g. waterdief op de kraan kan worden aangesloten en lang genoeg is om alle punten te bereiken.
   Deze niet te gebruiken bij het branden van benzine etc. Hiervoor is zand of iets dergelijks nodig.

c. 1 of 2 patrouilles aan te wijzen als brandpiket. Deze dienen zich dan onder leiding van b.v. een Vaandrig of V.T. absoluut en alleen bezig te houden met het blussen van de brand en niets anders.

d. 1 patrouille, welke de zorg heeft voor het materiaal, om op een gegeven teken direct te kunnen beginnen met het wegslepen hiervan.

e. 1 patrouille, welke zorg draagt voor alle persoonlijke eigendommen als fietsen, jassen enz.
   Als een elk weet, dat hieraan aandacht wordt besteed, blijft hij bij z'n eigen taak. Anders beslist niet.
   Een event. aanw. Groepsl. kan dan aandacht aan het geheel schenken.

f. Een kaart, waarop aangegeven de adressen van in de nabijheid wonende personen, welke in 't bezit zijn van een telefoon en het telefoonnummer van brandweer en politie.

g. Voorts geen opeenhopingen van fietsen in gangen of bij deuren.

Dit zijn geloof ik wel de meest noodzakelijke dingen. Ze kunnen uitgebreid en veranderd worden, mogelijk door meer deskundigen dan ondergetekende. Misschien zal men ook zeggen, dat als het eenmaal zover is, tegenwoordigheid van geest het meeste doet, en alle van te voren getroffen maatregelen onnodig zijn of toch niet functioneren.
Veel is hier mogelijk van waar, maar toch dienen we als Leider over vaak 50 of meer Welpen en Verkenners, ook hierin onze verantwoordelijkheid goed bewust te zijn, en zullen we, als er nog eens wat gebeurt, vaster in onze schoenen staan, als we weten dat al het mogelijke (ook van te voren) gedaan is. Voorkomen is toch altijd nog beter dan genezen.
Misschien is het ook iets voor de D.C.'s om bij hun periodiek bezoek aan Groepen en Groepshuizen hierop te letten en zo nodig de aandacht te vestigen. In elk geval *Weest Paraat.*

Hopman J. W. CORNELISSE.
Leiden.

NED. CHR. VER. VAN PADVINDERS

ONS INSIGNE

Op de Jamboree is het buitenlanders opgevallen, dat er Nederlandse padvinders zijn, die door hun uniform aan een tekst uit de Bijbel herinneren. Het insigne van onze N.C.V.P. laat inderdaad de letters: Joh. 17 vs. 21 zien. In zijn gewone pakje draagt de N.C.V.P.-er de gewone padvindersinsignes, zijn uniform heeft een bijzonder kenteken, waardoor hij zich van anderen onderscheidt. Dat kenteken is de bede van den Heer Christus, dat Zijn jongeren allen één zouden zijn. Het insigne met deze tekst is dus een belijdenis: „Wij scharen ons achter dien Christus" en een doelstelling: „wij willen als Christenen één zijn".

Kijk dat insigne op je uniform nu eens aan: Is het niet jammer, om je zo te onderscheiden van anderen? Maar als deze vraag bij een padvinder opkomt, dan kijkt hij meteen naar de padvindersleliе op z'n rechterborstzak.

We zijn padvinder, net als zij die bij een open groep, of bij de Kath. Verkenners horen. We zijn een deel van de wereldbroederschap van padvinders. Onderscheiden van anderen, maar niet gescheiden! We vormen een eigen groep, geheel naar de lijn van de spelregels en de opzet van den stichter. En die eigen groep heeft iets eigens, uitkomend in een kenteken op de uniform, terwijl ze zich door de uniform schaart bij alle anderen. Dat eigene kunnen we niet missen. Het onderscheidt ons van anderen: het bindt ons ten nauwste aan elkaar.

Wij willen als Christen padvinder zijn. Ons diepste zelf is: eerst bij Jezus Christus horen, en dan aldus het spel van verkennen spelen. Wie Christen is (en daarmee bedoel ik: wie Jezus Christus belijdt als zijn eigen Verlosser), die wil niet anders padvinder zijn dan als Christen; die weet, dat van alle mooie idealen bij ons zondige mensen niets terecht komt, dan wanneer we ze najagen, vergeving en nieuwe kracht puttend uit gemeenschap met God's Zoon. Dan kijk je dat insigne — als je 't zo scherp ziet — ook weer anders aan. Dat hoort op je uniform. Dat mag ieder zien. Maar dat moet je je zelf ook telkens herinneren. De wereldbond van jongemannen heeft deze tekst als grondslag. Ieder Christenjongeman persoonlijk moet kracht uit dit woord halen voor zijn eigen leven. Christus stelt ons in de wereld. Christus bidt voor ons, Christus wil dat we samen één zijn. Dan zie je ineens een reuzentaak, schitterend mooi — maar moeilijk, heel moeilijk. Nu moet ik Christen zijn en ik moet samen met anderen Christen zijn en dan gaan we allen samen als Christenen ons niet onttrekken aan andere jongemensen, maar voegen ons bij hen, niet, opdat ons Christen-zijn dan wel wat zal afslijten, maar eerlijk en oprecht er voor uitkomend: wij helpen en wij bouwen mee, maar wij geloven, dat er maar één is, die ons iets kan doen zijn voor anderen, dat is Hij, Die voor ons Zijn leven gaf: Jezus Christus. Als een schare jonge ridders hoort ons leven aan Hem.

Apeldoorn. Ds. J. F. BERKEL.

VAN DEN ALG. SECRETARIS

Bovenstaande bijdrage zegt al heel duidelijk, dat 't een grote onderscheiding is, als wij dat *N.C.V.P.-insigne* op onze borst dragen. Het is daarom zo dubbel

jammer, dat er nog verscheidene leiders zijn, die menen zonder ons insigne te kunnen. Als zij dat uiterlijk kenmerk niet dragen, hoe kan men dan verwachten, dat al hun jongens van ons insigne zijn voorzien. En ons reglement schrijft 't bovendien voor! Het allervoornaamste is natuurlijk, dat men er zich niet voor schaamt! 't Evangelie uit te dragen, zonder of met insigne, maar zo'n insigne op je borst geeft toch ook wel een prikkel om je daarvoor te behoeden. Er bestaat kans, dat ons insigne binnenkort nog op vele shirts zal prijken. We denken aan *Oost- en West-Indië*. Met Ir. J. W. C. Baron van Dedem te Cheribon, Voorzitter van het Centrale Bestuur voor Christelijke Padvinders in Nederl. Oost Indië staat onze Vereniging in verbinding en wij hopen gaarne, dat het bestaande contact inniger mag worden.

In *Paramaribo* zijn 75 Welpen, 109 Verkenners en 45 Voortrekkers bij een christelijke groep aangesloten. In *Nw. Nickerie* is een dergelijke groep van 40 padvinders. Aansluiting bij onze Vereniging wordt gezocht en zal hopelijk spoedig tot stand komen.

Maar ook in ons land melden zich steeds nieuwe leden bij onze groepen aan. In *Drachten* worden energieke pogingen gedaan om tot een nieuwe afdeling te komen, waarin onze mensen in Leeuwarden en Groningen zich wel bijzonder zullen verheugen.

Persoonlijk contact mocht ik intussen hebben met Bestuurderen onzer afdelingen te *Dordrecht, Gouda* en *Zwolle*. Het verheugt me telkens weer om met diverse medewerkers kennis te maken. Gezamenlijk kan dan worden nagegaan waar onze tekortkomingen liggen, op welke wijze wij God het beste kunnen dienen.

De *Gustaaf Adolf-groep* te *Amsterdam* gaf op 26 Oct. een feestavond, die zeldzaam druk bezocht was. Een paar honderd mensen moesten worden afgewezen. Een duidelijk bewijs, dat padvindersavonden wel trekken. En als zij op zo'n hoog mogelijk peil worden gebracht, vaart de groepskas en ook wel bij.

In *'s Hertogenbosch* deed de *Prins Willem van Oranje-groep* van zich spreken. Op 29 Oct. had onder grote belangstelling de ingebruikneming van het nieuwe clubhuis plaats. Raadsheer Mr. P. J. van Bortel hield de openingsrede. Na lang zwerven heeft deze groep eindelijk haar bestemming gevonden, hetgeen een gelukwens waard is, al zit 't zwerven ook in 't verkennersbloed. Onze Districtsbestuurder, Oubaas de Hoog, vertegenwoordigde de N.C.V.P. en in zijn toespraak wees hij vooral op de goede geest, die er zal moeten heersen.

In *Utrecht* staat wat te gebeuren! Onze groepen aldaar geven op 25 November in Tivoli een grote uitvoering. Ook hier zal 't aan belangstelling wel niet ontbreken.

Thans nog enige bestuursmededelingen. De uitgave van onze kalender is een jaar uitgesteld om deze keer alle aandacht aan ons *Jaarboekje* te kunnen besteden. Gebleken is, dat onze uitgave 1938 voor onze jongens weinig waarde had. Hiermede is terdege rekening gehouden. Het wordt thans een *agenda* met ruimte voor notities en voor de dagelijkse bijbellezing zijn teksten aangegeven, die speciaal voor de jeugd zijn uitgekozen. De bijdrage „Hoe kan mijn Bijbel mij helpen een goed Padvinder te worden" zal een zeer goede handleiding zijn. Voorts zullen worden opgenomen: enkele gebeden, liederen, kampliturgie, openings- en sluitingsceremonie, benevens enige technische gegevens en adressen. Onze uitgave 1939 zal dus heel anders zijn opgezet. Ook wat de uitvoering betreft. Het formaat blijft vrijwel

POW-WOW's

De onderscheidingstekens

„Vaandrig, waarom heeft die verkenner zo'n rare das aan?"
„Wien bedoel je? Die daar? Maar Jan, dat is immers een districtscommissaris; hij draagt een Gilwelldas!"
En Pim moet ik ook al verbeteren; die kàn maar niet leren, dat een Groepsleider een witte pluim op de hoed draagt, en een Verkennersleider een groene.
Maar laat ik zelf niet te hoog van de toren blazen; zojuist heb ik tegen een Akeela, die de veelomstreden hoed aan het veelbesproken fietsstuur had hangen, „Raksha" gezegd, wat heel geringschattend moet hebben geklonken.
Ja ja! die onderscheidingstekens!

Ik behoef me waarlijk niet een journalist te voelen, die een actie op touw zet voor àl-dan-niet-zichtbaar-gedragen rijwielbelasting of gemakkelijk-te-onthouden telefoonnummer voor gevallen van nood, wanneer ik hier een lans ga breken voor herziening vàn en verbetering in onze distinctieven. Mij dunkt, dat enkele losse opmerkingen aangaande enige inconsequenties in ons gebruikelijke systeem, nog wel wat anders zijn dan een breed-opgezette, naar alle kanten uitgesponnen propaganda. Zó wil ik hier niet anders dan een paar suggesties geven, die wellicht aanleiding kunnen worden tot een aandachtiger beschouwing, gebaseerd op de overtuiging van wat een onderscheidingsteken eigenlijk behoort te zijn, n.l. (zoals m'n woordenboek ook aangeeft) „een merk of aanduiding om twee verschillende voorwerpen van elkaar te onderscheiden".
De volgende punten mogen enige zwakke plekken accentuëren.

1. De drie onderdelen van de Groep: Horde, Troep, Stam, hebben ieder hun eigen kleur, n.l. respectievelijk geel, groen, rood, zooals we o.a. in de ondergrond van de jaarsterren bevestigd zien. De gidsenbanden zijn geel, dienovereenkomstig vinden wij, in de stam, rode strepen voor den Ploegleider. Maar waarom zijn diezelfde strepen voor een Patrouilleleider wit? Nu de groene blouses verdwenen zijn, kan het wit, dat in één week zwart is, wel door groen vervangen worden.
   In dezelfde geest behoort een Welp gele kousenlinten te dragen (nèt als in België), en geen groene.

---

hetzelfde, 9 x 12 cm, maar voorzien van een sterke linnen band. De inhoud wordt minstens 80 bladzijden van mooi wit beschrijfbaar papier.
Het wordt een agenda, die elke padvinder graag zal willen hebben, maar daarvoor moet natuurlijk moeite worden gedaan. Op Uwe medewerking wordt dus gaarne gerekend. In verband met de kostbare uitvoering is de prijs thans op *f* 0.25 gesteld, hetgeen werkelijk nog zeer billijk genoemd mag worden. Het wordt een keurige uitgave!
Tot slot de mededeling, dat op a.s. *Nieuwjaarsdag* niet bij elkaar wordt gekomen, daar 1 Januari op een Zondag valt. Naar alle waarschijnlijkheid wordt de grote réunie thans op de 2de Paasdag in den Haag of Haarlem gehouden.

2. De jonge Wolven hebben als installatieteeken een wolvenkop, en de Verkenners dragen de pijlpunt (of lelie). Maar dan zal de logica den voortrekkers een „kruis van St. Joris" willen geven. Of, als men de pijlpunt als hèt embleem van de gehele Padvindersbeweging ziet, dan is de Horde weer boven en onder de wet, want die draagt dat, door de wet beschermde, teken niet.....
3. Niemand zal het Jan kwalijk nemen, dat hij den Dictrictscommissaris-zonder-hoed voor een verkenner aanzag, evenzo zal de lezer mij de vergissing jegens de Akeela door de vingers zien. Waarom draagt de Districtscommissaris geen paarse schouderlinten (vgl. Frankrijk), ook al zijn ze voor iedereen lastig?
Waarom Akeela en assistenten geen groene en rode schouderlinten gegeven?
Onaesthetisch?
4. Ook aan de Groepsleidersdistinctieven is te tornen. Hier vraagt men zich af, of onderscheidingstekens überhaupt wel nodig zijn; immers de rang van Groepsleider is niet uitvoerend in diè zin, dat de Groepsleider steeds als leider van een onderdeel moet optreden, hetzij als W.L., hetzij als V.L. of V.T.L.
Wil men — en misschien terecht — tòch onderscheid maken, ligt de oplossing van een groen-witte pluim en *dito* schouderlinten dan niet voor de hand?
En dan de Ass. Districtscommissarissen een wit-paarse uitrusting, dan verwarren we hen niet meer met den D.C.
Aan de opklimmende reeks A.V.L. (A.W.L., A.V.T.L), V.L. (W.L., V.T.L.), Gr.L., A.D.C. en D.C. beantwoordt dan rood, groen, groen-wit, wit-paars en paars.
5. Wat prettig, als het V.T.-staafje van de voortrekkershoed kan verdwijnen; immers het St. Joriskruis kenmerkt het Stamlid. Waarom hier ook niet een vaste aanduiding voor de ploegen, zoals we die in nestkleuren en patrouilledieren kennen? Dan verdwijnen natuurlijk de groen-geel-roode schouderlinten, de passant en.....
Warempel! ik word radicaal.
6. Titels en aanspreekvormen, tot slot. Een Rotterdams leider heeft terecht gewezen op de stof, die er ligt in de Oud-Nederlandse titels als Drost, Baljuw, Ruwaard e.d. — De Districtscommissarissen en hun assistenten worden dus Schout en Schepenen, hetgeen heel wat beter klinkt dan mijnheer, commissaris of D.C. (dit laatste is vréselijk). En spontaan kan het toch ook niet klinken, om dokters, militaire- en parlementaire overheid hun beroepsnaam te geven in padvindersfunctie!

Wie over ons systeem van onderscheiden (dat natuurlijk onze actieve padvinderij niet raakt, want we padvinderen er niet minder om) gaat nadenken, vraagt zich af, wat voor een willekeurige hand links en rechts met insignes gestrooid heeft.

Welke hand zal eens schoon-schip maken?

A. ST.

DE OUDERE VERKENNER

Welke Verkennersleider heeft niet het probleem van den ouderen Verkenner?

De jongen die niet meer zo gemakkelijk meedoet aan het gewone programma dat voor alle jongens is, waaraan ook de jongens van 12 en 13 meedoen, dus de kleinere jongens.

Is het niet volkomen logisch dat de

jongen van 16 en 17 jaar zich te oud acht om daaraan mee te doen?
Ge moet al een goed Verkennersleider zijn en er zeer veel tijd in kunnen steken, wilt U steeds weer Uw programma zo alzijdig kunnen maken, dat ge dit verschil daardoor opheft. Want de oudere jongen verwerpt niet de padvindersoefeningen onvoorwaardelijk, is heus niet gespeend van alle fantasie of verbeeldingskracht, doch verwacht bewust of onbewust van zo'n oefening andere dingen dan die welke voor de kleinere jongens bijzonder attractief zijn.

Waardoor komt dit probleem eerst de laatste tijd sterk naar voren en hoorde men daar vroeger minder van? Wel, zou dat niet door de huidige tijdsomstandigheden komen? Men leeft niet meer zo lang en gemakkelijk in een sfeer van romantiek, die als grond voor het spelen van buitenoefeningen e.d. nodig is. De leeftijdgrens in dat opzicht heeft zich verplaatst in deze tijd dat de kinderen weer net als vroeger, vroeg kennismaken met de harde werkelijkheid. Ik spreek nu heus algemeen en niet van uitzonderingen!

U denkt toch niet dat ik een pessimist ben?

Net zo min als wij, is de oudere jongen tot klaarheid gekomen in dit probleem. Hij voelt iets, bewust of onbewust, de belangstelling zakt voor het padvinderswerk; het spijt hem zelf.

Hier is het moment waarop wij iets moeten doen! Maar wat?

Wij kunnen er ons niet afmaken met het te aanvaarden zoals het is en hem maar zo spoedig mogelijk, zodra hij maar even de leeftijd bereikt, naar de voortrekkersstam over te doen. Want daartussen ligt een tijd waarin van alles kan gebeuren; misschien „haalt" hij de voortrekkersstam niet eens meer en verlaat de beweging teleurgesteld en dat is de slechtste propaganda.
Doch men heeft wat gedaan.....! Men is begonnen met het lek zoveel mogelijk te stoppen, de verkennersleider probeerde zoveel mogelijk tegemoet te komen aan de wensen. Doch er is een grens! Men kan ook de kleinere Verkenners geen dingen laten doen, die voorlopig nog boven hun „vuurmaakplek" gaan, om het eens in Afrikaanse trant te zeggen.
Daar werd naar een meer radicale oplossing gestreefd en men formeerde een speciale Senior-patrouille en er zijn zelfs groepen met een speciale Seniortroep, dus een tweede troep. Of is het een vierde afdeling?
Maar hoe gaat dat met de Leiding? Als men voldoende assistenten heeft, is dat wel te doen, zegt men. Iedere Vaandrig een troep en de Verkennersleider om de hele zaak onder één dak te brengen!

Doch waar blijft dan de oorspronkelijke en m.i. enig juiste vorm van „Het Spel van Verkennen", n.l. de niet te grote troep geheel onder de persoonlijke leiding van den verkennersleider, de oudere vriend, die z'n kleinere vrienden kent èn door z'n persoonlijkheid en hen met raad en daad serieus en secuur voorthelpt op de weg naar het doel?

Weg, „foetsjie" zeggen wij in Rotterdam. Het is nu een organisatie op zichzelf geworden met alle bezwaren daaraan verbonden. Allerlei bepalingen en wetten worden nodig, de training wordt van boven af opgelegd en groeit en ontwikkelt zich niet meer in den jongen zelf!

Doch de oudere jongen moet in een gelijkwaardige omgeving geplaatst worden, hem moeten activiteiten (spelen en werkzaamheden) gegeven worden die

hem waardig zijn, maar hij mag niet uit het intieme verband gaan van den verkennerstroep, geheel zoals hierboven geschetst niet te groot van opzet, hoogstens vier patrouilles, met het eigen karakter van de bepaalde troep dat opgebouwd werd door den verantwoordelijken leider.
Daarom stem ik in met het denkbeeld een senior-patrouille te formeren, die men zo in de activiteiten kan inschakelen, dat deze meer dienend en organisatorisch werk kan verrichten. Ik noem hier slechts nog even enkele dingen om duidelijk te maken wat ik bedoel.
Helpen bij buitenoefeningen e.d., contributie, administratie, controleren schoonmaakdiensten, materiaal beheren, bibliotheek enz. enz. Allemaal dingen die men de kleinere jongens weer niet zo goed kan laten doen. Het spaart den Leider zelf veel tijd, die hij echter aan de Senior-patrouille zelf ten goede kan laten komen. Misschien kan men hen als de kleine jongens 's avonds naar huis gaan, nog een uurtje langer houden! En legt men dan niet de grondslag voor het voor de deur staande voortrekkersschap?

Misschien slaat men wel twee vliegen in één klap, daar men zodoende meewerkt aan de oplossing van het voortrekkersprobleem, van de kern uit, want het mislukken als voortrekker wordt heel vaak aan de vooropleiding geweten!

Ik leg U dit voor als mijn bescheiden mening over één en ander, maar ik hoorde toch zo graag eens de Uwe. Hoe lost U deze kwestie op? Schrijft U mij eens?

Hopman G. GOOSSENS,

Groep 38, Rotterdam.

Antwoord van de Redactie

Beste hopman Goossens, ik zie niet veel heil in die seniores-patrouille. In een Troep, die beschikt over een Verkennersleider, een Ass. V.L. en drie of vier patrouilles met Patrouilleleiders is, naar ik geloof, voor deze seniores weinig of geen speciaal werk van leiding of beheer te verrichten, zonder den Patrouilleleiders werk te ontnemen, dat niet alleen bij hun functie hoort, doch hun ook de verantwoordelijkheid dezer functie daadwerkelijk bewust maakt.

Dan: wat is de plaats dezer Seniorespatrouille temidden der andere patrouilles? Hoe moet de leider er mede overweg bij patrouillewedstrijden, verkenningsspelen enz., bij welke activiteiten een dergelijke patrouille natuurlijk een ongewenst overwicht heeft.

Vervolgens: bestaat een dergelijke patrouille, dan willen natuurlijk alle grotere jongens van de Troep uit hun patrouille overgaan naar de Seniores.

Het gevolg is, dat in de andere, normale patrouilles slechts kleine jongens overblijven en de zo gewenste samenwerking tussen meer geoefenden en minder geoefenden komt te vervallen. Een seniorespatrouille ontwricht de gewone gang van zaken in de Troep.
Ik vrees, dat dit stellen van het „probleem van den ouderen jongen" een weinig overhelt naar het zoeken van de weg van de minste weerstand. Het is veel gemakkelijker van den ouderen jongen „de meneer" te maken, dan van den jongeren jongen *„de man"*. Het is veel gemakkelijker om den jongeren jongens, die nog nieuw en gauw tevreden zijn, een middelmatig program te geven en de ouderen tevreden te stellen door wat „ouwelijk" met hen te doen, dan het Verkennen zo te beoefenen, dat zowel de jongen van 13 als de

jongen van 16 er met pleizier en enthousiasme aan meedoet.
Toch is dit laatste de oplossing en, ik mag dit toch wel met stelligheid zeggen, de bedoeling van den Chief. Ik vind, dat we nog zo weinig recht hebben over het „probleem van den ouderen jongen" te spreken, zolang er nog maar zo'n heel klein percentage 1e klassers is, zo weinig jongens met de Woudloperskoorden en andere insignes, waarin het meer stoere werk op de voorgrond komt.
Zeker, door de omstandigheden loopt een jongen van deze tijd de kans, dat hij zich vroeger oud en rijp gaat voelen. De schooljongen doet in de 4e klas H.B.S. studentikoos, de werkjongen wordt reeds vroeg politiek bewerkt en voelt reeds vroeg de zorgen van het leven.
Doch het is niet dit soort *Man*-zijn dat we in onze Beweging nastreven: niet het man-zijn van het vroegrijpe fuifnummertje of van den jongen oudentobber. Het is op de gevoelens van den *man* in den jongen, die we terugvinden in onze voorbeelden van den Woudloper, den Verkenner, den Pionier, den Ontdekker, en niet op het sentiment van den vroegrijpen sukkel, dat we in het Verkennen een beroep doen.
Ik ontken, dat dit beroep vergeefs zal zijn als het goed en met juist begrip wordt gedaan. Als er dan persé een probleem moet zijn, allright, dan ligt m.i. in deze richting de oplossing.

J. SCH.

UIT HET HORDELEVEN

Met groot ceremonieel zijn ze Zaterdag overgegaan, 3 gidsen en een helper. Eerst hebben we met horde en troep enkele fraaie spelen beoefend en na de gebruikelijke toespraken zijn ze over 't lijntje gesprongen..... met hoge verwachtingen voor het verkennerschap.
Jarenlang hebben ze met groot enthousiasme gejaagd..... van 8-jarige teerpoot tot 2-ster met insignes.
In vol ornaat zijn ze overgegaan. Nu is het leven in de rimboe voorbij. Alle welpeninsignes krijgt Akeela deze week terug.
Vlug zullen ze proberen de pijlpunt van de verkenners te veroveren, want dat is toch eigenlijk veel echter!
Woensdagavond komt Kees, mijn oude trouwe gids van Rood mij opzoeken. „Weet u nog wel van die klapper hier op uw kamer?" (Klapper is de naam van onze gidsenraad..... opdat we ons geheel in de jungle wanen, bestaat de prooi uit een cocosnoot!)..... en alsof hij jaren geleden afscheid heeft genomen, bomen we als oude vrienden over onze grote jachtemoties.
Maar dan komt hij eindelijk met de vraag waarvoor hij gekomen is.
„Akeela, ik moest mijn welpeninsignes inleveren..... maar, Akeela, zou ik ze misschien kunnen kopen? Ziet u, Vader heeft ook nog altijd zijn eerste voetbalbroekje..... en..... ik zou graag later aan mijn zoons laten zien, wat ik in de horde geweest ben."
Ik heb gezondigd tegen alle regelen..... insignes moeten eigendom blijven van onze P.A..... en schonk alle insignes. Ik weet, dat in een doos op zijn kamer iets kostbaars bewaard wordt voor later.

(Hist.) N. E. L.

KERSTFEEST IN DE GROEP

Een reeds 13 jaar oude troepstraditie waarvan velen zeggen: „andere momenten zou ik desnoods willen missen, doch dit niet", doet mij besluiten door middel van dit artikel, onze viering in wijde kring bekend te maken. Mogelijk kan het een aanwijzing zijn tot eigen initiatief in deze.

Voorbereiding

Met ongeveer 60 kg. sparrengroen worden enige dagen te voren de patrouille-hoeken als kersthoekjes ingericht, de nesthoeken in het Horde-hol idem, terwijl de stam-hut stemmig in 't geheel versierd wordt.
Het verkennerslokaal (waar ook de patrouillehoeken zijn ingericht) wordt de avond voor Kerstmis met lange gedekte tafels in orde gemaakt. Verlichting met kaarsen.

Kerstmorgen

Om 6 uur komen de Voortrekkers bijeen in een korte herdenking als volgt: Ontsteking V.T.-installatiekaars en kaarsen der geïnstalleerden. (Het is in onze groep n.l. de gewoonte, dat ieder V.T. bij zijn installatie een kaars mede krijgt, welke ontstoken wordt, doch zeker waar hij ter wereld is, op Kerstmorgen, om half zeven Ned. tijd.) Kort pow-wow. — Zang. — Doven der kaarsen.
Hierna tafel gereed maken voor Verkenners. Deze komen om half acht zwijgend binnen, terwijl de piano en viool enige Kerstliederen spelen.
Er volgt nu een uitgebreide liturgie, bestaande uit een gedicht; lezen van toepasselijke gedeelten uit de Bijbel; zang, en in 't midden een Kerstverhaal. Hierna volgt de doving der Kerstkaars, waarna een broodmaaltijd begint, terwijl de versierde hoekjes beoordeeld worden. Om ongeveer 9 uur is dan meestal alles achter de rug en gaan we uiteen. De voortrekkers ruimen even op.
De welpen vieren de 2e Kerstdag 's middags met vertelling, zang en tractatie.
De keuze van een verhaal is van het grootste belang, doch indien met zorg uitgevoerd, verhoogt het de stemming niet gering.
Ik laat hier boeken volgen welke ik in de loop der jaren vertelde.
Uitgave van Groen Assen, 90 cent per deel: Blijde geheimenis, Horius de Haas; Toen het begon te lichten; De ster van Bethlehem (voor welpen); Het groeiende leven.
Christus Legende, Selma Lagerlöf.
Oud en nieuw, Selma Lagerlöf.
Kerstsproken, Bolding Goemans (echter veel te dure uitgave, en voor 't grootste gedeelte in andere verzamelingen te vinden).

Uit deze boeken vertelde ik:
De Kerstvrede (geweldig mooi).
De eerste Kerstboom (zeer spannend).
De kaarsvlam (inplaats van op Pasen de uitkomst met Kerstmis laten vallen).
In de vloed (even als boven).
Wie begint, raad ik aan eerst de boeken van Selma Lagerlöf te nemen.
Voor een beperkt aantal heb ik nog wel oude liturgie. (Postzegel voor antwoord insluiten).
Probeer het in de groep en een heerlijke groepstraditie is geboren.

H. DE NIE,
Gordelweg 184, Rotterdam (N.).

VOLMACHTEN

Afkortingen:
W.: Welpenleid(st)er; A.W.: Assistent Welpenleid(st)er; V.: Verkennersleider; A.V.: Assistent Verkennersleider; V.T.L.: Voortrekkersleider; A.V.T.L.: Assistent Voortrekkersleider; G.: Groepleider.

VOLMACHTEN TOEGEKEND:

Alphen a. d. Rijn: A.V.: G. de Vos, De Hollandsche Nachtegalen-groep.

Amsterdam: A.V.: G. Herman Jr., Dunnewold groep I; A.W.: Mej. F. Ph. de Wilde, Groep IV; A.W.: Mej. J. A. Wilkens, Groep 8; A.W.: Mej. M. Mook, Groep 11 N.C.V.P.; A.V.: K. Torenstra, Groep 13 N.C.V.P.; A.V.: J. Verhoeven, Groep 18 N.C.V.P.; G.: H. Ouwehand Sr., Groep 19 N.C.V.P.; G. en V.: H. Tuppe, Groep 21 N.C.V.P.

Apeldoorn: A.W.: Mevr. C. Grevestuk—Mienis, Stadhouder Willem III groep.

Groot-Arnhem: A.W.: Mevr. T. Proot, De Zwervers groep; A.W.: Mej. P. Laging Tobias, Zwervers groep; V.: G. A. Cohen, De Zwervers groep II; A.W.: Mej. M. te Niet, Duno groep.

Beneden-Maas: V.: M. H. Mol, Groep V.

Breda: V.: G. H. Schrijver, Groep I; A.V.: J. W. F. ter Pelkwijk, Groep I; A.W.: Mej. M. C. Baart, Groep I.

Bussum: A.V.: G. Hauck, Groep I; W.: Mevr. A. J. Micheels—Reijnen, Gooiberg groep.

Delft: A.V.T.L.: Ir. J. H. Heimbach, Zwaluwen groep; G.: Th. H. C. van Velzen, Groep III; V.T.L.: M. W. D. den Ouden, Groep III; A.V.: I. Bezemer, Groep III.

Deventer: A.W.: Mej. A. Visman, Westenenk groep; A.V.: J. B. Homburg, Westenenk groep.

Dordrecht: A.V.: L. W. Guldemond, Groep I.

Driebergen-Rijsenburg: W.: M. J. Stenvert, Groep I.

's-Gravenhage: G. en V.: L. G. Brus, Groep 10 N.C.V.P.; A.V.: J. J. Blok, Groep 12; A.W.: J. A. van Vledder, Groep 31.

Groningen: A.W.: Mej. E. D. Renssen, Spoorzoekers groep.

Heerenveen: V.: B. S. Wiarda, van Maasdijk groep.

Den Helder: W.: Mej. C. J. Kranendonk, De Jutters gr.; A.V.: A. Aberson, Gr. I de Jutters II; V.: E. van den Hoek, Groep I de Jutters II.

Hilversum: W.: Mej. C. A. van Keulen, Heidepark I groep N.C.V.P.

Krommenie: V.: A. B. Wapstra, Bontekoe groep.

Leiden: G. en V.: C. de Ru H.J.zn., Leeuwken gr.

Medemblik: A.W.: Mej. G. L. Kistemaker, Radboudgroep.

Nijmegen: G.: A. Tangelder, Keizer Karel groep.

Rotterdam: A.V.: H. M. de Lange, Groep 6; W.: Mej. J. M. van Schelven, Groep 9; V.: K. A. Koster, Fridtjof Nansen groep; A.V.: I. P. Leenhouts, Groep 14 N.C.V.P.; A.W.: Mej. H. J. Laanen, Groep 17 N.C.V.P.; G. en V.: B. v. d. Tak, Groep 17 N.C.V.P.; G.: G. Goosens, Groep 38; W.: Mevr. M. P. Verhaegen, Groep 38.

Rijswijk-Voorburg: A.W.: Mej. H. S. Wensveen, Meeuwen groep.

Singapore: A.W.: J. A. J. Vermeulen, Holland groep; A.W.: Mej. F. H. Schaller, Holland groep.

Tilburg: W.: Mej. L. E. F. v. d. Schilt, Groep I.

Walcheren: G. en V.: H. C. Smit, Groep III.

Zuid-Beveland: V.T.L.: H. Scheffer, Hertog van Beijeren groep.

Zwolle: W.: Mej. G. Platenkamp, Groep I.

VERVALLEN VOLMACHTEN:

Amsterdam: G. en V.: J. Spijkerman, groep 17 N.C.V.P.; W.: Mej. H. E. E. Zeewoester, Groep 17 N.C.V.P.; G. en V.: W. J. Jonker, Groep 19 N.C.V.P.; A.W.: Mej. H. Vallentin, Groep 22 N.C.V.P.; W.: Mej. C. M. de Visser, Groep 24; A.V.: J. C. Vegting, Groep 27; V.T.L.: C. J. Pieters, Groep 27.

Groot-Arnhem: A.V.: G. A. Cohen, Zwervers Groep; A.W.: Mej. E. D. Renssen, Zwervers groep.

Baarn: A.V.: J. J. Nortier, Mango Kwane groep.

Beneden-Maas: V.T.L.: R. Stoop, Prins Hendrik gr.

Bloemendaal: A.W.: Mej. H. Steenbrugge, Zwarte Pijl groep.

Breda: V.: E. J. Bruins, Groep I; A.V.: J. D. van Weel, Groep I.

Bussum: A.V.: H. Ukkerman, Erica groep.

Delft: A.V.: P. Th. Velzeboer, Zwaluwen groep.

Deventer: W.: Mej. J. C. A. Bredestijn, President Steyn groep.

Driebergen-Rijsenburg: A.W.: M. J. Stenvert, Gr. I.

's-Gravenhage: A.V.: A. E. F. Ubels, Groep 8; A.V.: F. J. van Schoor, Groep 8 N.C.V.P.; A.V.: A. Ravestein, Groep 14 N.C.V.P.; V.: F. J. Doesburg, Groep 19 N.C.V.P.; A.V.: W. J. van Ingen, Groep 19 N.C.V.P.; V.: J. A. Camfferman, Groep 20 N.C.V.P.; A.W.: Mej. L. A. C. van Emden, Groep 32; W.: Mej. J. P. van Duyne, Groep 33; A.W.: M. van Beckum, Groep 35 N.C.V.P.

Hilversum: A.W.: Mej. C. A. van Keulen, 1e Heidepark groep N.C.V.P.

Leerdam: W.: Th. Verlangen, Groep I.

Leiden: A.V.: J. A. Boender, Leeuwkengroep; G. en V.: Chr. Stokhuyzen, Leeuwkengr.

Maastricht: A.V.: W. F. Wijting, Eburonen groep.

Rotterdam: A.W.: C. Stornel, Groep III; A.W.: R. Polman, Groep V; A.W.: Mej. J. M. van Schelven, Groep 9; A.V.: B. v. d. Tak, Groep 17 N.C.V.P.

Sneek: A.V.: B. S. Wiarda, Groep I.

Tilburg: W.: Mej. N. F. M. Biezen, Groep I.

Zuid-Beveland: G. en V.: A. van Heerewaarden, Groep I.

Zwolle: W. Mej. G. Platenkamp, Groep I.

Kleine advertenties van leden der vereniging kunnen worden opgenomen tegen 20 cent per regel, met een minimum van *f* 1.—.

BERICHT VOOR ZEEVENKENNERS-GROEPEN.

Wegens overcompleet bij Zeeverkennersgroep ter overname aangeboden:
een 4-riems sloepwherry en een kleine schouw, compleet getuigd.
Te bevragen en te zien bij A.D.C. J. Outshoorn, Ruthardlaan 8, Bussum.

Ter overname aangeboden:

een compleet Welpenleidstersuniform, een compleet Welpenleidersuniform, tegen elk aannemelijk bod. Na 6 uur n.m., Tulpstraat 38, Rijswijk (Z.H.).